

Skull uzavírá svou trilogii Temné
bratrstvo neuvěřitelně působivě
a nespočetné příběhové linky
završuje v energickém crescendo.
grimdarkmagazine.com

TEMNÉ
BRATRSTVO III OSTŘÍ
MRTVÉHO
MUŽE

Host

Luke Scull

TEMNÉ
BRATŘSTVO III OSTŘÍ
MRTVÉHO
MUŽE

Luke Scull

Brno 2017

TEMNÉ
BRATRSTVO III OSTŘÍ
MRTVÉHO
MUŽE

Luke Scull

Copyright © Luke Scull, 2016

Illustrations © Dorothea Bylica

Map design © Ki229

Translation © Ladislav Václavík, 2017

Czech edition © Host — vydavatelství, s.r.o., 2017
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-337-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-338-8 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-339-5 (Formát MobiPocket)

Robovi

ZIMA

LOVEC

Zlověstná záře ho opět doháněla.

Z úst se mu dral chrčivý dech. Po lysé hlavě mu tekla krev a slepila vousy. V těch zříceninách bylo ještě něco jiného — pokřivené stvůry živící se lidským masem. Když je viděl poprvé, hodovaly na mrtvolách Pětibřichových mužů. Z rozkousaných těl tahaly hadovité vnitřnosti, z rozdrčených hrudí vylizovaly sraženou krev a s mlaskotem ji hltaly tak, jako divoká zvířata požírají svou kořist.

Když vstoupil na jejich území, lidožrouti vycítili čerstvé maso. Hnali se za ním, hlasitě se dožadovali krve a z úst jim tekly husté proudy slin: obyvatelé temnot, kteří celé roky neviděli sluneční světlo, pokud vůbec.

Zanechal na zemi jejich zmrzačená, pokroucená těla rozsekaná ocelovými sekerami. Rychle zjistili, že považovat jej za kořist je chyba. Teď když ho viděli, prchali před ním. Báli se ho, stejně jako se báli toho, jenž pronásledoval jeho. Gholam byl neúnavný.

Ale to byl Jerek taky.

Kradl se ulicemi, na které po staletí nevskočila lidská noha. Všude ležela tlustá vrstva prachu, která mu znemožňovala zakrýt stopy, ale to mu starosti nedělalo. Jeho pronásledovatel nelovil po čichu nebo očima. Něco takového nesetřesete. Místo toho jdete někam, kam za vámi nemůže. Chytíte ho do pastí.

Nebo zabijete.

Od chvíle, kdy vstoupil do zřícenin, nejedl ani nespál. Pokračovat dál ho stálo velké úsilí, ale odmítal se litovat. Když člověk něco

slíbí, musí to dodržet. Řekl, že pro ně získá čas, a to taky udělá. Chlap na rozdíl od srágoxy dodrží slovo, pomyslel si.

Běžel temnotou, na cestu si svítil loučí a naslouchal zvukům ohlašujícím blízcího se gholama. Při hře na kočku a myš se ponořili ještě hlouběji do Mal-Torradu. Teď by měli být poblíž vězení. Poblíž místa, kde by Jerek tu bohem stvořenou bytost, která na něho pořádala lov, zastavil, byť jen na chvíli.

Kolem něho se tyčily temné žulové stavby, drsné a hranaté jako sekery, které nesl na zádech. Národ, který tu v podzemí žil a město postavil, si na pěknou architekturu příliš nepotrpěl. Čím Jerek sestupoval níž, tím byly budovy větší, podobné obrovitým kamenným kvádrům. Jejich rezavé železné dveře byly zavřené od dob občanské války, která království roztrhala na kusy. Oranžové světlo louče osvětilo hromady zlata třpytící se u nesčetných zakrsklých koster: vše, co zbylo ze zvláštního lidu, kterému bylo to město domovem. Nedávalo mu to smysl, ale tak to bylo na tomto světě skoro se vším.

Nakonec zahlédl, co hledal. Palác, v jehož průčelí stály obrovské korunované sochy postav, které možná byly podobiznami krále a královny tohoto národa. Okolní budovy ho chránily před cizím pohledem a on zamířil k velké stavbě. Jeho ostrému zraku neunikly runy vypálené do vrat ani stopy po spáleništi u nohou. Před měsícem tu kdosi rozdělal oheň. Ať už gholama osvobodil kdokoli, byl tehdy v paláci. Je tedy možné, že vězení je uvnitř.

Kradmo přešel přes nádvoří. Ve sloupořadí podél prostranství se míhaly stíny, slyšel jejich brebentivé drmolení, které sílilo a bylo čím dál vzrušenější.

Lidožrouti.

Vzrušením se přestávali ovládat. Připravovali se k útoku. On na ně nedbal a raději pohlédl na železná vrata před sebou. Byla pootevřená.

Opřel louč o stěnu a vsoukal se dovnitř. Kovová hrana se mu zaryla do těla, on však bolest nevnímal, pevně se zaklínil a zatlačil,

co mu síly stačily. Se zatnutými zuby a svaly napjatými k prasknutí vrata otevřel. Zaskřípaly tak mocně, až se zdi paláce otřásly.

Stál, zhluboka oddychoval a hleděl do tmy v otevřených vratech. Za sebou zaslechl šoupání rychle se pohybujících nohou — to po něm vyskočil jeden z lidožroutů, odvážnější než ostatní. Jerek se otočil a stvůru zachytil přímo v letu, rukou jí sevřel hrdlo a pevně stiskl. Stvůra se po něm oháněla, žlutými tesáky se mu sápara po prstech a zářící oči jí divže nepukly nenávisť.

Jerek jí vbodl prsty volné ruky do očí a zatlačil je důlky až do mozku. Pak její hlavou bušil do železných vrat tak dlouho, až z ní zbyla jen zkrvavená masa, zavrčel a mrštil mrtvolou mezi sochy. Slyšel klapání tesáků ostatních lidožroutů, kteří se na mrtvolu vrhli.

Vzal opět louč a vstoupil do sálů paláce.

Útrobami budovy ho prováděly stopy vypálené ve starobylém, zaprášeném koberci. Prošel trůnním sálem, kde se na okamžik zastavil a rozhlédl se kolem — spatřil výřez dějin zamrzlý v čase. Na trůnech na vyvýšeném podstavci seděli dva kostlivci, zakrslí jako zbytek podzemního lidu, jen na hlavách měli koruny. Oběma trčela z hrudi dýka. Kov už rezivěl celou věčnost. Jerek zvedl nejprve jednu korunu a pak druhou, aby se podíval na vyschlé rysy pod nimi, a viděl, že kdysi to byli muž a žena. Král a královna.

V trůnním sále se válely další kostry: některé byly tak malé, že mohly patřit jen dítěti. Šlo tedy o nějakou dohodu smrti mezi vládnoucími rody. Nebo o nelítostný převrat, během kterého nebyl nikdo ušetřen.

Odplivl si a odvrátil se. Některé záhady je lepší nechat, jak jsou, pomyslel si.

Gholamovy stopy vedly další tři poschodí dolů. Jerek slyšel na trámech dupot lidožroutů, kteří se sbíhali do paláce nad ním.

V pátém a nejnižším patře našel vězení.

Podobalo se obrovskému labyrintu. Stěny byly silnější než výška dospělého muže a pokrývaly je runy, stejně jako podlahu a strop.

Runy žhnuly kouzlem. Celé vězení jím přímo tepalo. Když se Jerek kradl chodbami, viděl, že některé runy byly záměrně skryté, potažené jakýmsi houbovým materiálem, který lnul ke kameni jako dehet. Kousek z něho odtrhl a zachmuřeně si černočernou hmotu prohlédl.

Byla to tkáň — kůže jedné z těch lidožravých bytostí, stažená přímo z těla. Ať už gholama osvobodil kdokoli, kouzlo run, které jej věznilo, zrušil za použití těch nejděsivějších prostředků.

Světlo se najednou proměnilo a vězením se rozlila zlověstná záře. Otočil se a viděl neúprosného žhnoucího lovce, který vyrazil za ním a zanechával za sebou stopy vypálené do kamene. Gholam měl lidskou postavu, ale na stínu, který se kroutil v pekelných plamenech, nic lidského nebylo. Pouze příslib konce, který věstilo jejich objetí.

Zdálo se, že gholam narazil na nějakou neviditelnou překážku. Runy po stěnách zableskly jasně modrým světlem a vzduchem zasršely jiskry. Gholam se opět pokusil pokračovat kupředu, ale zase jej cosi odrazilo zpět. Živoucí zbraň se na okamžik zarazila, pak se otočila a zmizela v jedné z chodeb. Hledala jinou cestu k cíli. Prázdné místo v runovém kouzlu.

Jerek věděl, co musí udělat. Prudce vyrazil vpřed. Za běhu strhával maso z run a přemísťoval je jinam. Znovu a znovu se gholam přiblížil a znovu a znovu obranné kouzlo odhalených run zabránilo zničujícímu objetí jen vteřiny předtím, než mohlo pohltit svou kořist. Dokud už nebylo kam běžet. Prchající se zády opíral o stěnu, gholam stál před ním, sotva šest stop daleko. Obranné runy nedovolovaly, aby se ten bohy stvořený děs přiblížil na dosah, ale byla ho plná chodba, stál Jerekovi přímo v cestě a nebylo úniku.

Jerek se ocitl v pasti.

Nemohl nic dělat, a tak se posadil na kamennou podlahu. Nechtěl zemřít zahnaný do kouta, kde počká na smrt hladu nebo žízní. Jenže tak to prostě bylo. Dodržel slovo. Kayne a sirotci by už tou dobou měli být v bezpečí — jestli teda být v bezpečí znamená být

hodně daleko od toho zatraceného hajzla, kterého má před sebou, pomyslel si ponuře.

Seděl a ztratil ponětí o čase. Gholam se nehýbal. Možná uběhl den, snad týden.

Jerek začal ztrácet vědomí, tělo pozvolna znecitlivělo. Téměř to nebolelo, ale bolest on nikdy moc necítil. Zrada bolela víc. Víc bolel nůž vražený do zad jediným mužem, kterému věřil.

Gholam se zničehonic otočil. Otočil se a odkráčel, jako kdyby najednou lov vzdal nebo našel jinou kořist. Ani jedno se Jerekovi nezdálo pravděpodobné, ale to, že se na něho usmálo štěstí, zpochybňovat nehodlal.

Počkal několik hodin, jestli se gholam nevrátí. Když se tak nestalo, opřel se zády o stěnu a nejistě se postavil na nohy. Louč už dávno dohořela, jediné světlo poskytovaly runy žhnoucí okolo něho jemným modrým svitem.

Opatrně prošel vězením, před očima se mu dělaly mžítiky, takže se nedokázal vyznat, kde je. Došel na rozcestí, zastavil se a přimhouřil oči. K uším mu dolehla blížící se směsice nepříjemných zvuků: sílící příboj hulákání, klapajících a skřípajících tesáků. Přišli si pro něho lidožrouti. Desítky, možná stovky jich na každé straně zahltilo chodby, v rukou svírali narychlo sesbírané kameny místo dýk.

Jerek se na chvíli zastavil a zavřel oči. Byl tak unavený, že se sotva držel na nohou. Možná by bylo rychlejší si prostě lehnout a nechat je, ať to skončí. Jenže tu byl ještě jeden slib, který musí dodržet.

Prudce otevřel oči. Vytáhl sekery. Připravil se k boji.

Vlk vycenil zuby.

RÁNA Z MILOSTI

Klikatými uličkami města skučel ledový víchř a vysokou postavu ladně kráčející k přístavu zasypával čerstvý sníh. Muž se na okamžik zastavil, zvedl hlavu a na jeho tvář s obsidiánově tmavými očima se ve spirálách usazovaly vločky. Na slonovinově bílé pleti byly téměř k nerozeznání. Za jeho štíhlou postavou vlál tmavomodrý plášť, který nosili Adjudikátoři, elitní důstojníci dobytelské armády.

Izák těmi ulicemi procházel už mnohokrát předtím, ale teprve po příjezdu První flotily při tom nemusel skrývat svou totožnost. Schopnost obelstít méněcennější rasy byla vzácná dovednost, kterou sdílel se svými sestrami: vrozený dar, který zdědili po Zakariánovi, jednom z původních Poutníků, kteří již byli v Nicotě. Když Izák opět vyrazil směrem k přístavu, poděkoval v duchu Poutníkům za jejich velkou oběť. Oběť, kterou zachránili svůj rod před vyhynutím.

Lidský rod žádné takové odpuštění trestu nečeká, pomyslel si Adjudikátor zachmuřeně. Vzpomněl si na doby, kdy země, na níž to šedé město vyrostlo, byla nezkrocenou divočinou. Když princ Orahim vyzval národ k Velkému stěhování a mizehové se stáhli na západ, království Andarr tvořila jen hrstka obyčejných chýší. Před svým odchodem stačil Izákův rod předat vzkvétající mladé lidské rase mnoho ze svých vědomostí. Byl to čin neslýchané štědrosti, dar na rozloučenou lidu, jenž měl zdědit světadíl silně postižený titánskými válečnými střety, které mezi sebou sváděli jejich předci.

O dva tisíce let později se lidé vydali přes Nekonečný oceán, aby vyhledali své dobrodince. Izákova vlastní sestra Melissan nabídla cestovatelům pomocnou ruku. Dokonce svolila, aby se k lidem na jejich zpáteční cestu přes oceán připojili dva mizehové. Aduana a Feryan si dychtivě přáli poznat zemi, v níž jejich národ kdysi vládl.

Izák začal rychleji dýchat, cosi ho rozčílilo. Posunul ruku ke křišťalově čirému meči u pasu, zbrani ostřejší, než jakou kdy stvořila lidská ruka. Přinutil se zachovat klid, silou vůle potlačil vztek a ten se rozplynul jako sníh v jeho zlatých vlasech. Takové pocity byly vlastní podřadným rasám. On je mizhe, a co víc, Adjudikátor.

Zahleděl se na jih za přístav, směrem k zaplaveným ruinám. Přístavu stínů, kde byli příslušníci jeho rodu uvězněni a mučeni. Aduaně a Feryanovi bylo jen několik století, podle měřítek jeho lidu to byly téměř děti. Magelord Marius je podrobil nepředstavitelným hrůzám.

Ani obrovská vzdálenost napříč Nekonečným oceánem Izákovi a jeho lidu nezabránila, aby cítili Aduaninu a Feryanovu smrt. Od dob Velkého stěhování zemřela věčných mizehů jen hrstka a teď byli dva z nich zavražděni za těch nejděsivějších okolností.

Následovala dvě desetiletí smutku. Dvě desetiletí žalu, než se myšlenky obrátily k pomstě.

Izák pohlédl na krčící se lidské postavy, které míjel cestou k dokům. Většina byla tak vyděšená, že se neodvážila být jen letmo pohlédnout jeho směrem. Někteří plakali, jiní se otočili a utíkali pryč. Jen málo z nich se mělo kam uchýlit: celou cestu k dokům lemovaly vypálené budovy, domovy a dílny, které dělostřelectvo První flotily proměnilo ve zčernalé skořápky z roztaveného kame-ne. Kromě přístavu lehly popelem ve dnech po příjezdu mizehské armády celé městské čtvrti. Třetina obyvatelstva se rázem ocitla bez střechy nad hlavou.

Dorminie kladla žalostný odpor. Magelord vládnoucí městu byl po smrti, městskou radu zmasakrovaly lidem před očima Izákovy

sestry. Žádný člověk se nemohl postavit byt' jen hrstce mizehských vojáků, natož elitním Adjudikátorům. Jejich umění meče vybrou-sila staletí praxe. Jejich emoční projekce, schopnost přimět ostatní, aby prožívali stejné emoce jako oni, stačila svou silou proměnit zocelené válečníky v roztřesené hromádky. A zbraně, kterými jeho lid vládl, překonávaly vše, co byla schopna vyrobit na svou obranu lidská rasa. Mezi těmi stvořeními, která se dožijí sotva několika desetiletí, působil Izák a jeho sestry jako bohové. Bohové nebo něco podobného.

Při pohledu na děti v roztrhaných hadrech choulící se v pope-lu svých bývalých domovů pocítil Izák kratičký záchvěv soucitu. I ti nejstarší lidé mu připadali jako pomíjivá stvoření, délka jejich života jako krutý žert. Ale ty děti už byly jednou nohou v hrobě.

Vybral sis, připomněl si. Strávils mezi lidmi čtyři roky, vynesl jsi soud. Tvůj rozsudek byl tvrdý, ale spravedlivý. Nic menšího než zni-čení. Očista světadílu od všeho lidského. Začít se mělo zde, v místě, kterému lidé říkali Trin.

Deset lodí tvořících První flotilu plnilo dorminijský přístav. Byly to kolosy z děloviny, každá z nich předčila velikostí ty největ-ší válečné lodě, které kdy lidé postavili, a nepoháněly je vesla nebo plachty, nýbrž obrovské motory, díky nimž snadno zdolaly šířku Nekonečného oceánu.

Izákovy sestry Melissan a Nymuvia na něho čekaly na palubě vlajkové lodi. Tmavomodré adjudikátorské pláště jim vlály v pory-vech zimního větru.

„Bratře,“ přivítala ho při příchodu Melissan. „Vypadáš usta-raně.“

Izák stanul na přídi a díval se na otroky pobíhající po palubě. Byly jich stovky, muži a ženy, které unesl a propašoval do města, aby uspíšil jeho pád. Implantáty, které měli pod kůží, určovaly jejich myšlenky a pocity. Nutily je, aby bezvýhradně poslouchali příka-zy Izákovy i jeho sester. Svým nesmrtelným pánům budou slepě sloužit až do smrti.

„Je správné udělat z nich... toto?“ řekl Izák nakonec. „Poutníci nás učili, že otroctví je to nejhorší zlo. V Předčasi znamenalo uvrhnout někoho do okovů totéž co ponížit jej pod úroveň zvířete.“

Melissan si stoupla před Izáka. Byli stejně vysocí, o hlavu větší než kdokoli z lidských otroků na lodi. Její vlasy se zlatě třpytily, oči měla černé jako tuš. Byla jeho pokrevní sestra, oba měli tytéž rodiče.

„*Jsou to zvířata.*“ Zvedla jemnou ruku, a když jí na dlaň dopadla sněhová vločka, zamračila se. „Válčí spolu, souloží a pak pomřou a za celý život za sebou nenechají nic než tohle.“ Obrátila ruku a roztálá vločka stekla na palubu.

„Vzpomeň si na to, co udělali, bratře,“ řekla Nymuvia a položila mu ruku na rameno. Ze tří sourozenců byla nejmladší, a ačkoli měla jiného otce než Melissan a on sám, Izák měl Nym nejraději na celém světě. „Co udělali Aduaně a Feryanovi. Co udělal Salazar, vládce nad tímto městem a vrah bohů, svým sousedům na druhé straně Trinu, když se nás pošetile snažil uchlácholit.“

„Jsou jako jed,“ dodala Melissan. Měla jemný hlas, v němž však přece vřela nesmírná zloba. Otroci, kteří byli v té chvíli poblíž a zaslechli její vzteklá slova, ucukli. „Jed, který je třeba vymýtít ze země. Jak může rasa, která žije tak krátce, někdy povstat nad bahno, ve kterém se plazí?“

„Všichni nejsou takoví, jak říkáš,“ odpověděl Izák. „Všichni ne. Někteří zasluhují úctu.“ Věděl, odkud pramení sestřin hněv. Stále si přičítala vinu za smrt příslušníků svého rodu. Za to, že souhlasila s Aduanou a Feryanem. To rozhodnutí ji bude pronásledovat věčně.

Melissan přistoupila blíž k němu a upřeně na něho pohlédla. „Měl bys už na Polomága zapomenout, drahý bratře. Obávám se, že tvůj vřelý vztah k tomu člověku ti zatemňuje úsudek.“

Izák sestře opětoval pohled. „Je pravda, že mě fascinuje. Ale poznal jsem další z jeho rodu, kteří mě také překvapili. Válečníci, kteří by za věrnost položili život, stejně jako by to udělal kdokoli z našich. To snad nemá váhu?“

Vzpomněl si na Kayna a jeho přítele Vlka. Značně rozdílné povahy, ale pojilo je pouto, které se zdálo silnější než ocelová paluba, na které stál.

„O skutečné věrnosti lidé nic nevědí,“ řekla Melissan. „Jsou to pohodlná stvoření, která pohání jen lačnost a strach. *Necítí* tak jako my. Jejich láska je pouhou nápodobou té naší.“

Při slově láska jako by Nymuvii zablesklo v očích. „Mám pro tebe novinku, bratře. Právě proto jsme tě sem pozvaly. Druhá flotila dokončila své dílo na Nebeských ostrovech. Generál přichází. Můj snoubenec je na cestě.“

Úsměv na Nymině tváři téměř zaplašil stín, který její slova rozestřela v Izákově nitru. „Saverian,“ opakoval. Generál byl mezi svými živoucí legendou.

Izák si pamatoval masakr lidí na Nebeských ostrovech. Nutný čin. Jakého se Saverian neštít. „Povede nás k vítězství,“ řekl, ale v jeho slovech zněla nevysvětlitelná neupřímnost.

„Tak, jak to vždy dělal.“ Melissan ukázala na jih. „V cestě naší křížové výpravy stojí už jen ta Bílá paní. Její město záhy padne, jen co generál dorazí. Až bude poslední trinský Magelord po smrti, Thelassa bude naší branou na kontinent.“

Izák přitakal. Kouzlo bylo tou jedinou otázkou, na niž mizehové jen těžko hledali odpověď. Jejich lidé stáli mimo Obraz, stranou plánu, jež Stvořitel pro tento svět navrhl. Kouzlo bylo Izákovu rodu cizí, stejně jako byly jejich schopnosti cizí lidem.

Ale mizehové měli podobně smrtelné zbraně. Zbraně, které zlomily světy. „Čeká je Zúčtování,“ řekl klidným hlasem.

Nym se hrdě usmála. „Jako elfy před nimi.“

Tichem, které následovalo, otřásla tupá rána a výkřik. Jeden z otroků spadl ze stěže. Ležel na palubě a sténal, při dopadu si zjevně zlomil pravou nohu. Izák toho muže poznal. Byl to jeden z otroků, které chytil poblíž města Carhein během prvního roku, kdy se do těchto končin vrátil. Sedlák, který pracoval na poli a netušil nic o pravé povaze cizince, jenž se k němu blížil po staré zaprášené cestě.

„Nechám ho odnést na palubu k felčarům,“ řekl Izák. „Ta noha potřebuje spravit —“

Melissan rychlostí blesku sáhla k boku a tasila z pochvy smrticí zbraň. Ozvalo se ostré prásknutí výstřelu a okamžik nato se hlava zraněného rozstříkla v rudém výbuchu. Otrok sebou několikrát trhl a zůstal nehnutě ležet. Z ustřeleného krku se rozlila temná rudá louže, ze které na zimním vzduchu stoupala pára.

„Uklidte to,“ poručila Melissan a hlavní ručního děla ukázala na otroky stojící opodál. Zasunula zbraň do pochvy u pasu a znovu se zahleděla na Dorminii. „To byla rána z milosti,“ řekla. „Při Zúčtování to nebude tak rychlé.“

Ačkoli se Izák cítil nespokojen, nemohl proti sestřiným slovům nic namítnout. Až dorazí generál, čas určený lidem této země se bude měřit na dny.

Ale mizehům vždy připadalo, že to tak je.

VĚTŠÍ PŘÍSAHA

Svět je jedna velká proměna, to věděl Brodar Kayne z vlastní zkušenosti. A s přibývajícími léty se mění stále rychleji. Když přijížděl do středu velké armády Carna Krvavé pěsti, která tábořila západně od hradeb Kamenného srdce, a viděl neznámé tváře mladých válečníků okolo ohňů, z nichž většina by mohla být jeho syny, připadal si jako památka z dávných věků.

Zastavil kobylu a pokusil se rozhýbat ztuhlé končetiny. Pak seskočil z koně, boty zakřupaly na zmrzlé zemi a v rostoucím šeru mu s každým vydechnutím od úst vycházel hustý obláček páry. Zapomněl, jak chladno bylo v Klyhorách uprostřed zimy. Zapomněl, jak člověku prudký mráz pronikne do stárnoucích kostí, jak se mu bude ráno jen ztěžka soukat do sedla, a ještě hůř sesedat.

Zakryl si rukou oči a zaostřil pohled skrz padající sních. Jeho zrak už za mnoho nestál, ale Kayne měl dojem, že před sebou rozeznává temný stín náčelníkova stanu. Počítal, že ho od Carna Krvavé pěsti dělí možná padesát yardů. Padesát yardů, než stane tváří v tvář muži, jehož otce před dávnými roky připravil o hlavu.

Bylo možné, že Carn Krvavá pěst se pokusí udělat Kaynovi totéž dřív, než se mu vůbec podaří promluvit. Dřív, než bude moct vysvětlit, že přijel, aby se připojil k armádě Západního sáhu a pomohl znovu dobýt hlavní město z rukou toho blázna Krazky. Bylo možné, že Kayne kráčí vstříc vlastní smrti.

Při takovém pomyšlení by měl zaváhat. Vsednout zpátky do sedla a odjet, dříve než ho některý z těch obličejů, které k němu

zvedaly oči, pozná. Místo toho si upravil meč přivázaný na zádech, utáhl si špinavý plášť těsněji kolem ramen a upřel své modré oči přímo před sebe.

Když nemáš na výběr, některé věci prostě musíš udělat.

Ucítil vůni skopového, které se vařilo na ohništích poblíž, a v břiše mu zakručelo jako šelmě z Vysočiny. Ledový vítr nesl další pachy, starou kůži, zatuchlý pot, štiplavý puch moči. A pod tím vším ten dobře známý odér války, odporně nasládlý zápach hnijícího masa, těžkých hnisajících zranění, která byla pozvánkou pro stín smrti.

O tom stínu věděl Kayne všechno. Strávil v něm větší část svých padesáti let. Soustředil se na stan před sebou a snažil se nedat na sobě znát obavy. Ušel deset yardů. Dvacet.

Už tam skoro byl. V poslední chvíli se jeden z válečníků sedících v půlkruhu u nejvzdálenějšího ohně otočil a cosi zamumlal muži za sebou. Upřeně hleděl na Kayna. Na vteřinu všechno naprosto utichlo a svět jako by zadržel dech.

Pak válečník vytreštil oči a kuřecí křídlo, které žvýkal, mu vyklouzlo z ruky a se zasyčením zmizelo v plamenech.

„Ty.“ Slovo zaskřípalo jako meč, jenž křísne o ocel, a utišilo muže sedící okolo. Jako rubáš se sneslo ticho, přerušované pouze praskáním táborových ohňů.

Válečník se postavil. Byl o něco starší než jeho druhové, vysoký muž mezi dvaceti a pětadvaceti lety, s vínově rudým znamením na pravé tváři. Oči mu blyštěly ledovým hněvem.

„Ty,“ řekl znovu, tentokrát zdrsnělým šepotem. „Ty ses vrátil. Proč bys to dělal? Zrovna sem.“

Kayne ukázal dlaně s roztaženými prsty. „Přišel jsem si jen promluvit. S Carnem.“ Se zoufalstvím si uvědomil, že je pozoruje snad polovina tábora.

„Po tom, cos udělal jeho otci?“ Muž ztěžka dýchal, chřípí se mu chvělo. „Ten den mi zavraždili bratra. Byl jeden z tisíců, které na tvůj příkaz popravili.“

Kayne trochu znejistěl. „Byl to Šamanův příkaz.“ Ještě ani nedomluvil, a jeho slova mu zněla žalostně plytká.

Kdosi zakřičel: „Finne, co se to tu děje? Kdo je ten starej vo-trapa?“

Muž jménem Finn udělal krok dopředu a odplivl si. „Tenhleten chlap je Meč severu. Kdysi to bejval nejobávanější zabiják v Klyhorách.“ Na chvíli se odmlčel, zvažoval svá další slova, aby měla co největší účinek, a jejich nepopíratelná pravda se Kaynovi zabodávala do srdce jako dýka. „Velel masakru u Plenitelovy brány, je tomu čtrnáct roků.“

„Nechci dělat potíže. Chci si jen promluvit,“ opakoval Kayne. Jenže válečníci, kteří stáli poblíž a slyšeli, co se říká, začali rozloženě mručet a on nevěděl, čím by jejich rostoucí vztek uklidnil.

Finn postoupil o další krok. „Podejte mi někdo můj meč,“ zavřel. Kayne za sebou slyšel pohyb, muži vstávali, rozestupovali se a krůček po krůčku se přibližovali.

Kayne sáhl přes rameno a tasil meč, tři a půl stopy oceli rudě se blyštící v záři plamenů. Pak klesl na rozbolavělá kolena a opatrně jej položil na zem. „Není dne, kdy bych nelitoval toho, co se stalo v Rudém údolí,“ řekl pomalu. „Nemám v úmyslu bojovat s tebou ani s nikým jiným v táboře. Teda kromě Šamana, jestli tady pořád někde je, ale naše pře může počkat, až bude po válce.“

Kdosi ho chytil za paže a zkroutil mu je za zády. Nevzpíral se. Nepokoušel se bojovat. Cítil páchnoucí dech bojovníků za sebou, jejich kypící vztek, s nímž ho pevně svírali. Většinou byli příliš mladí, než aby se kdy mohli zúčastnit vzpoury Targuse Krvavé pěsti, příliš mladí, než aby se jejich krev mohla přimísit ke krvi jejich otců, bratrů a strýců v rozlehlém údolí ležícím ve stínu Plenitelovy brány. Masakr v Rudém údolí byla dosud nezhojená jizva, rána, již stále krvácely tisíce synů Západního sáhu. Zvlášť nyní, kdy přímo před nimi stál právě ten muž, který Krazkovi a jeho poručíkům dal příkaz.

Finn se ušklíbl, rudé znamení na tváři ošklivě svítilo na jeho bledé kůži. „Šaman se Carnovi pořád hodí. Ale starej vyčpělej zbabělec, jako seš ty, ne, s tím nepočítej.“

„Jsem všechno, jenom ne zbabělec,“ řekl Kayne, v mysli se mu však vynořila vzpomínka na rozloučení s Jerekem a na okamžik mu selhal hlas. „Udělej, co musíš. Jenom si dej pozor, ať si neztupíš meč na Krazku. Na něho nebo na ty, kteří vedle toho vraha budou stát.“

Finn ho prudce udeřil do tváře, až se Kayne zapotácel. Starý bojovník vyplivl krev a vzápětí hekl bolesti, když dostal pěstí do břicha, a byl by se sklátil k zemi, kdyby mu nedrželi ruce pevně za zády. Chtěl něco říct, ale nakonec jen vyplivl rudé sliny, které mu stekly po bradě. Pak ho kdosi bolestivě nakopl do nohou, on zamručel a zůstal bezvládně viset na rukou mužů, kteří ho drželi za lokty.

Finn stanul nad ním. Konečně našel svůj meč, jehož ostrý hrot namířil Kaynovi přímo do obličeje. „Král Řezník dostane, co zaslouží, to se neboj. A co se tebe týká, dědo, je načase, abys vysvětlil svůj podíl na tom, co se stalo v Rudém údolí. Vrátil ses pro pomstu? Vypadá to, že pomsta si našla tebe.“ Finn ho chytil za šediny, strhl Kaynovi hlavu dozadu a hrubě mu přiložil meč ke krku. Třeba mi jen pro výstrahu oholí bradu, zadoufal Kayne. Ale Finnův pohled naznačoval, že má v úmyslu něco zlověstnějšího. Kayne zamrkal a setřásl z očí sních, krev a pot a čekal, až to skončí.

„Zadrž, hochu.“

Hlas, který zahřměl od stanu, byl hluboký a mocný. Do slabonoucího světla vystoupila mohutná postava a Kayne cítil, jak se mu napínají svaly, zápasil s nutkáním vykroutit se mužům ze sevření, vyrvat Finnovi ostří z ruky a sám na nově příchozím vykonat krvavou pomstu. Když však na postavu dopadlo světlo z nejbližšího ohniště, Kayne viděl, že ten, jehož blížící se kroky drtily sních, není Šaman.

Carn Krvavá pěst byl obr rozložené postavy, Kayna převyšoval celým svým mohutným čelem vybíhajícím z tváře, která jako by byla vytesaná z rozeklaných balvanů nejhlubších údolí Západního

sáhu. Černé vlasy mu ustupovaly až do poloviny jeho masivní lebky, měl je spletené do copu, který mu sahal až ke konečkům vousů, podobně spletených. Zatímco Šaman byl hora svalů čistě vypracovaných až na samou mez jeho tělesných možností, Carn byl mohutný na způsob mužů, kteří se obludně velcí prostě narodí.

Náčelník Západního sáhu a velitel armády odboje čněl nad Finem, jenž jako by se v přítomnosti toho kolosu smrskával. Z tváře zahalené ve stínu hleděly Carnovy tmavošedé oči. „Před čtrnácti lety jsem přísahal,“ zahřměl jeho hlas. „Přísahal, že zabiju chlapa, co stál mého otce.“

„Nejlíp uděláš, když se do toho dáš,“ zachraptěl Kayne a vyplivl krev. „Než se přihlásí jinej parchant, u kterýho to mám rozlitý. Zdá se, že tady v táboře jich není málo.“

Carn pokynul Finnovi masitou rukou, jejíž hluboké jizvy, jakási závěť nesčetných vyhraných bitev, vyprávěly dlouhý příběh plný násilí. „Vrať se k ohništi,“ zahromoval. „S Mečem severu si promluvím o samotě. Kdo se opováží nás vyrušit nebo proti němu pozvedne zbraň, bude mít co do činění s mým hněvem.“

Finn přimhouřil oči, čelist se mu chvěla vzteky, ale odepřít poslušnost svému náčelníkovi se neodvážil. Kayne cítil, jak mu neochotně sejmuli čepel z krku, a konečně se nadechl. Bojovníci, kteří ho zezadu drželi za lokty, ho pustili, Kayne se sesul k zemi a napuchlou tváří bolestivě dopadl na zmrzlou zem. Ten zbytek muže, kterým býval, tady jen tak nezemře. Nedovolí, aby ho dál ponižovali, aby se válečníci, kteří se kdysi báli jeho jména, pošklebovali s tvářemi zkřivenými opovržením. Silou vůle, navzdory mučivé bolesti v kloubech, se postavil a pohlédl na Carna.

Obrovitý náčelník zakroutil rameny a ukázal Kaynovi k nohám. „Vem si svůj meč.“

Stan byl rozlehlejší, než se zdálo zvenčí, a jemně páchl zatuchlinou. Uvnitř byla téměř černočerná tma, jediným zdrojem světla byla svíce postavená na obrácené bedně uprostřed. Kayne sotva přelétl

očima improvizovaný stůl, kde viděl hustě popsanou mapu plnou inkoustových kaněk a prázdný naprasknutý korbel. Jeho pohled místo toho sklouzl k meči, jenž se oranžově blýskal v mihotavém světle. Carn zvolna přešel ke stolu, sehnul se pro otlučený štít, opřený o cestovní truhlu vedle bedny. Navlékl si jej na zápěstí a pak sáhl po zbrani.

„Tady?“ zeptal se Kayne unaveně. „Chceš to vyřídit tady?“ Po výprasku, který před malou chvílí dostal, se pořád cítil zemdlele. Stále se ještě po poslední ráně nemohl dost dobře soustředit. Nicméně půlnoční runy pokrývající po celé délce třpytící se ostří mu byly povědomé.

„Poznááš to,“ řekl Carn.

Kayne hleděl na zbraň v Carnových rukou. „Jo. Meč tvýho otce.“

„Mýho otce,“ opakoval Carn. „Říkali mu Krvavá pěst, protože holýma rukama zabil obra a zlámal si přitom všechny kůstky v rukách. Tahle zbraň, to byl dar, který dostal od jednoho čaroděje z Nížin, těsně předtím, než prohlásil Západní sáh za nezávislý. Říkalo se, že s takovou zbraní se proti němu nemůže nikdo postavit a ze střetu vyjít živý.“ Carn se na chvíli odmlčel a hladil si vousy prsty, které byly tlustší než zápěstí většiny mužů. „Našli ho u jeho těla toho rána, kdy tě vyzval na souboj. Pojmenoval jsem ho Mstitel.“

Kayne mlčel.

„Řekni mi, jak zemřel,“ zavrčel Carn a z jeho výhrůžných slov čísel takový chlad, že stanem takřka zavanul mráz.

Bývaly časy, kdy řeči o vykonaných skutcích plnily Kayna hrдостí. Teď s sebou přinášely jen bolest. „Zemřel jako válečník,“ řekl upřímně. „Přidal mi pár jizev na památku. Jeden z nejtěžších soubojů mýho života.“ Nikoli nejtěžší: ten bojovník ve zlatém brnění, s nímž se utkal v Nížinách, byl opravdový mistr meče.

A ten nejtěžší souboj, u kterého si nebyl jistý, jestli by ho vyhrál, a ani nevěděl, jestli by ho vůbec vyhrát chtěl — vzpomínka na ten souboj byla stále čerstvá rána, čerstvá jako kterékoli ze zranění, která si nesl.

Jestli tě ještě někdy uvidím, zabiju tě. Tak to Jerek řekl.

Kaynovi se náhle roztrásly ruce, do očí se mu nahrnuly slzy. Carn musel vidět, že si Kayne vybírá svou slabou chvilku. Ani se nenadál a obrovitý náčelník už se na něho řítí rychleji, než by muž jeho rozměrů měl vůbec být schopen. Mstitel zasvištěl vzduchem a jako by se rozechvěl silou úderu, když ťal do prázdna v místě, kde ještě před okamžikem stál Kayne. Šestý smysl, který Kaynovi již nesčetněkrát zachránil život, ho spasil i tentokrát. Meč severu právě včas uskočil do kotoulu a vyskočil zpět na nohy, v rukou náhle třímal meč. Třas, který ho před chvílí trápil, byl tentam. Byl naprosto klidný, nehybný jako hladina jezera Dragur za lenivého letního rána.

Proti němu stála rozložitá postava Carna Krvavé pěsti, která jako by zaplňovala polovinu prostoru ve stanu. Carn však s útokem nespíchal. Místo toho zabručel a mírně pokýval hlavou, pak se otočil a přešel k převrácené bedně. Odepnul si štít a opřel ho o truhlu. Pak obezřetně položil Mstitele vedle mapy, sedl si na truhlu a zahleděl se do tmy, na zamračené tváři zasmušilý výraz. V mihotavém plamenu svíce mu na rozpraskané líci hrály strašidelné tvary. „Bojovat jsi nezapomněl, když už nic.“

„Něco takového se nezapomíná,“ odpověděl Kayne opatrně. „Jestli mě chceš vidět mrtvého, čítám, že to jde zařídit jednoduše.“

„Kayne, kterého znám, by se mým mužům nevzdal tak snadno,“ řekl Carn hromovým hlasem. „Musel jsem se přesvědčit, že jsi pořád takový, jakého tě pamatuju. Jinak bys mi byl k ničemu. Kdybys ztratil chuť zabíjet.“

„Tu jsem ztratil už dávno.“

„Schopnosti ale ne.“

Kayne pokrčil rameny. „Už nejsem jako kdysi. Svět nakonec všechny nechá za sebou.“

„A nejen muže,“ odpověděl Carn nepřítomně. „Magelordy taky.“ Pozvedl ruku a ukázal do nejtemnějšího kouta ve stanu. „Pohled na Šamana.“

„Šaman je tu?“ zachrptěl Kayne, jemuž najednou vyschlo v hrdle. Zamžoural očima do temna a napadlo ho, že je odtamtud možná Šaman pozoroval v jednom ze svých četných zvířecích přetválení. Ale ať namáhal svůj slábnoucí zrak sebevíc, viděl jen nejasný obrys zahalené postavy schoulené na zemi. Přistoupil o několik kroků blíž se zdviženým mečem, jehož jílec svíral tak pevně, až mu zbělely prsty.

Zahalená postava měla hlavu svěšenou na hrudi. Když se Kayne přikradl blíž, hlava se mírně zvedla. Pohyb to byl mučivě pomalý, jako kdyby ten prostý úkon vyžadoval obrovitou námahu. „Zdravím tě, Meči severu,“ ozval se chraplavý, slabý hlas. Byl to naprostý opak onoho hlasu, který Kayne tak dobře znal, hromový baryton muže, kterému sloužil více než dvacet let. Ale něco v těch ubohých slovech probudilo staré vzpomínky a on neměl sebemenší pochyby o tom, že patří Šamanovi.

Kayne se otočil zpátky k Carnovi, na jazyku stovku otázek. Obrovitý náčelník jen zakroutil hlavou. „Slábně každým dnem. Krazka použil nějakou ďábelskou zbraň, rána, kterou mu zasadil, se nechce hojit. Mysleli jsme, že je nesmrtelný, ale všechno umře.“

Kayne hleděl na zahalenou postavu s tváří ukrytou v kápi. Kdysi považoval Šamana za boha nebo za něco, co je na tomto světě bohu nejbliž. Teď stačilo natáhnout ruku a přelomit Magelorda vedví. Navzdory všem snům o pomstě na bývalém pánovi, navzdory všemu hněvu, který ho po celých posledních několik let poháněl vpřed, ho ta myšlenka znepokojila.

Svět je jedna velká proměna.

„Složil jsem přísahu,“ řekl rychle Carn. „Hodlám ji dodržet. Ale pak je tu ještě jedna další. Je mi zatěžko se rozhodnout, která je důležitější.“

„A co je ta druhá přísaha zač?“ zeptal se Kayne potichu, i když tušil, že ví.

Náčelník sevřel obrovskou pěst a udeřil jí do improvizovaného stolu. Bedna pod nárazem zapraskala. „Krazkovu hlavu nabodnutou

na kopí vystavit na hradbách v Kamenném srdci. Vyhnat demony, kteří teď zaplevelili naši zem až k Příkrajině.“

Kayne přitakal a zhluboka se nadechl. To byla příležitost, na kterou čekal. „Taky musím dodržet jeden slib,“ řekl pomalu. „Dodržet, nebo se pokusit a přitom třeba i zemřít.“

Carn se na něho významně podíval, temné oči se mu leskly. „Tvůj syn je stále naživu. Krazka ho vsadil do proutěné klece u stropu ve Velké síni jako varování těm, kteří by se mu snad chtěli postavit do cesty. Král Řezník si potrpí na divadlo... můj lid se o tom mohl před čtrnácti lety sám dobře přesvědčit.“

Kayne se ušklíbl. Všechno se točí kolem toho osudového dne. „Co se stalo, změnit nemůžu,“ řekl pomalu. „Ale můžu nabídnout svůj meč do boje, který nás čeká. Počítám, že potřebuješ každého, kdo je ochotnej pomoci.“

Náčelník Západního sáhu v rukou otočil Mstitele, jako by v runách vyleptaných do čepele hledal odpověď na nevyřčenou otázku. Ticho se prodlužovalo a napětí rostlo tak, až měl Kayne dojem, že stačí natáhnout ruku a sáhnout si na ně. Nakonec Carn zamručel. „Za svítání vytáhneme do boje,“ oznámil. Vstal, otevřel cestovní truhlu a začal v ní cosi hledat. „Bitva o Kamenné srdce bude stejně krvavá jako všechny, které se kdy v Klyhorách odehrály. Krazka velí démonům. Kruh tamních čarodějek vládne kouzlem mocnějším, než mají moje čarodějky, protože většinu z nich zabili Krazkovi lidé v den, kdy Šaman padl. Možná že legendární zabiják jako Meč severu dokáže převážit misky vah v náš prospěch.“

„Věřím, že to dokážu,“ řekl Kayne vyrovnaně, ačkoli mu Carnova slova jen sotva přinášela uspokojení. Nechtěl mít s ničím *legendárním* už nikdy nic společného. Chtěl být jen dobrým manželem a otcem, pokud mu duchové dají šanci.

Zdálo se, že ho Carn ani neslyší. „Mám v úmyslu přísahu dodržet,“ zaduněl náčelníkův hlas. Vyhrabal z truhly brusný kámen a přejel jím po hraně svého runami popsaného meče, až ocel zakví-

lela jako zástup zatracených duší křičících po spravedlnosti. „A potom přijde na řadu další.“

Než Kayne našel místo, kde by na prochladlé zemi rozložil svinutou matraci, přestalo sněžit. V obrovském táboře ležícím na západ od Kamenného srdce bylo téměř deset tisíc mužů a on cítil, jak se do něho zabodávají nepřátelské pohledy. Nemálo z jeho nových spojenců by do Kayna o půlnoci s uspokojením vrazilo meč, kdyby se naskytla příležitost, ale Carn k němu postavil stráž. Kayne na chlapíka zdvořile pokývl a začal rozdělávat oheň. Strážce si odplívl, pak si s jistou námahou rozepnul kalhoty, aby si ulevil, a za chvíli již do sněhu se šplíchnutím dopadl proud žluté moči, ze které stoupala pára.

Kdyby to měli všichni tak snadný, pomyslel si Kayne ponuře. Jeho vlastní měchýř už byl celé dny paličatější než rozzuřená medvědice. Cestu ze Zeleného sáhu proměnil v hotové peklo. Kaynovi by určitě nepřidalo na pověsti, kdyby válečníci choulící se kolem ohnišť věděli, jak moc ho bolí jen to, když musí na malou. Bylo v tom jistě nějaké ponaučení, ale čert aby to spral, vůbec netušil jaké.

Zahleděl se na východ. Cestu vedoucí k hlavnímu městu už nyní pohltila noc. Když přijel do Králova sáhu, první, co ho napadlo, bylo jít přímo k bráně do Kamenného srdce a proklát mečem všechny, kdo se postaví mezi něho a jeho syna, jenže to by skončil s trsem šípů v těle. Pokud bylo na jeho postupujících letech vůbec něco dobrého, pak to, že alespoň trochu mírnila jeho bezohlednost. Až nadejde ráno, vydá se na pochod s Carnovou početnou armádou a co možná nejlépe sehraje svou roli na osvobození města od tyрана. Připadalo mu, že podobných záležitostí si v poslední době užil dosyta, ale stáří ho naučilo, že podlí lotři se množí jako pýr v zanedbané zahradě.

Jako každý večer Kayne opatrně vybalil nůž, který vyrobil synovi ke čtrnáctému výročí dne jmenování. Magnar teď otce potřebuje víc než kdy jindy. A Kayne musí dodržet slib. Slib, který dal sobě, slib, který dal Mhaiře.

Přiložil si ke rtům stříbrný snubní prstýnek, který mu dala. Jakmile bude jeho syn v bezpečí, vydá se tryskem na jih na prvním koni, kterého sežene, najde ženu, kterou miluje, a sevře ji v náručí. Jediné, co mu stálo v cestě, bylo opevněné město zježené zbraněmi jeho obránců, horda démonů a jednooký šílenec se zbraní, která zabíjí Magelordy. A k tomu náčelník s kouzelným mečem, muž jako hora, který stojí v čele nejpočetnější armády v klyhorských dějinách a který ho nenávidí.

A bude hůř.

V takovou chvíli by se hodil přítel, jen co je pravda. Jenže jeho přátelé byli buďto po smrti, nebo už to přátelé nebyli. Svět se změnil a zanechal všechno v troskách. Dokonce i pouta, o kterých si Kayne kdysi myslel, že jsou neporušitelná.

Uprostřed noci se na chvíli probudil. Uhlíky ve vyhloubeném ohništi stále žhnuly, a tak se posunul trochu blíž k jejich slábnoucímu teplu. Na okamžik měl intenzivní pocit, že se na něho někdo dívá. Ne muži dřímající opodál, ale cosi jiného. Něco, z čeho se mu ježily chlupy na ruce.

Nervy, řekl si. Před bojem se vždycky ozvou, a on o několik hodin později nakráčí přímo do největší bitvy svého života. Zavřel oči a ponořil se do neklidného spánku. Ve snech ho mučily obrazy jeho syna zavřeného v kleci. V nočních můrách se plížily přízraky ohně, stínů a popele. Nakonec všechno vymizelo a zbyl pouze bývalý přítel, bratr hledící na něho z černé díry očima planoucíma bolestí zrady. Pak i ten žalující pohled vybledl a Kayne se konečně probudil, zalitý potem a se slzami v lesknoucích se očích.

BEZ ZÁBRAN

Krazka zívá, protáhl se a přetočil v posteli. Zvedl ruku, líně ji položil na tělo ležící vedle něho a nepřítomně jej pohladil po zádech. Bylo chladné na dotek, na rozdíl od jeho věčně rozpálené tváře, do které ho Šaman udeřil pěstí tak silně, že mu ji div neutrhhl. Zvykl si pobaveně sledovat těžko potlačitelnou hrůzu v očích jeho poddaných při pohledu na díru vyrvanou v jeho líci, na ucho, které mu napůl viselo u hlavy. Ta palčivá bolest mu dokonce přinášela zvrácenou rozkoš. Připomínala mu, že je naživu.

Koneckonců jen mrtví necítí žádnou bolest.

Pokoj byl stále potměnlý, do ponurého příšeří královské komnaty vrhala skomírající světlo jediná svíčka. Krazka se vždy probouzel za svítání: byla to jeho oblíbená hodina, ztichlý klid předtím, než slunce zalije svět ohněm a hlukem. Rozbřesk sálal možnostmi. V jeho tvrdohlavém objetí si člověk mohl vysnit, že dosáhne čehokoli, že se stane čímkoli.

Dosáhnout ke hvězdám.

Často se mu zdálo o matce. Vzpomínal na její hlas, kterým k němu promlouvala, když mu na ramena začala doléhat tíha světa a on potřeboval trochu povzbudit, aby nesešel ze své pravé a správné cesty.

Dosáhnout ke hvězdám.

Ušklíbl se a sevřel rameno postavy vedle něho, až se jí do kůže zaryly nehty. Jistě, máti mu nikdy neřekla, aby dosáhl ke hvězdám. Pamatuje si jenom to, co mu ta děvka řekla, když ho nechala být a odešla.

Nemám tě ráda. Promiň, prostě tě nemám ráda. Krutá slova pro každé dítě, o to krutější, že to bylo v den třetího výročí jeho jmenování. A ona ho jednoduše hodila po hlavě do žumpy tak hluboké, že by se v ní postavili dva muži, a to člověk nepočítal tu obrovskou páchnoucí hromadu výkalů na dně.

Tehdy se o pomstu nestaral. Ten čas teprve přijde. Ale už toho dne, kdy byl sotva schopný chodit, a to i kdyby si při pádu nezlomil nohu, věděl, že se musí dostat nahoru. Že musí stále vzhůru, pokud chce přežít. Tak se do toho pustil a po třech dnech se z jámy vyšplhal, celý od výkalů jako démon, který se právě vyplazil z propasti. Ale to už všechno odnesl čas. Teď záleží jen na budoucnosti — a ta patří jemu.

Dosáhnout ke hvězdám. Opět slyšel v mysli Poslův hlas, náznak pobavení ve slovech pána démonů, jako kdyby se v nich skrýval dvojí význam, nějaký žert, kterému rozumí pouze on. Krazka si nepotrpěl na to, aby si z něho někdo dělal legraci, ale dovtípil se, že dvacet stop dlouhému řasovi s drápy a tesáky ostrými jako břitva odpustit může. Kdyby tak Posel rychle přenesl tu svou šupinatou prdel zpátky do Kamenného srdce a vzal s sebou i tu bandu démonskou, hned by to s jeho městem obleženým třemi armádami vypadalo slibněji, pomyslel si Krazka.

Opět zívál a zatřásl netečným tělem vedle sebe. Pak přestal, protože se náhle rozpomněl, jak zábava včerejšího večera vyvrcholila. „Když na to tak myslím, nechám tě odpočívat,“ řekl sarkasticky.

Prudce do těla strčil, až mrtvola vypadla z postele. Kolem mužova těla zavlály bezvládné končetiny, hlava zůstala ležet v podivném úhlu a na vyklenutém hrdle se rozevřela jasná, rudě zející rána. Mrtvé oči byly stále vytřeštěné hrůzou. Krazka se při tom pohledu uchechtl. „Říkají mi král Řezník,“ zamručel. „Cos čekal?“

Vstal z postele, překročil tělo a sebral ze země oblečení. S radostí zaznamenal, že na něm neulpěla krev, která se leskla na staré dřevěné podlaze. Oblékl se, přes ramena si přehodil dlouhý bílý plášť z kůže horské kočky, kterou sám zabil, a zapjal si přezku.

Ta obrovská šelma si na něho před mnoha lety počíhala v jednom horském průsmyku. Její život ukončil prostým kapesním nožem, i když v souboji přišel o oko. Na tomto světě toho člověk moc nezíská, aniž se na oplátku něčeho vzdá.

Připásal si meč, na okamžik se zastavil a vytasil čepel z pochvy, aby se pokochal její dokonalou rovnováhou. Démonská ocel, nebo také *abyssium*, jak tomu kovu, z něhož byl meč ukován, říkal Posel. Nikde v zemi ho nikdo nevykutá, protože podle Posla není *abyssium* z tohoto světa. S ním Krazkovi neublíží žádné kouzlo. Carnovy čarodějky už to vědí, dostaly tvrdou lekci. A Šaman taky, i když jejich bývalého Magelorda skolila jiná, ještě nebezpečnější zbraň.

Krazka sáhl na opačnou stranu pásu a pohladil rukojeť smrtícího nástroje, který tam měl zavěšený. Pak si hřbetem ruky promnul své levé, slepé oko a setřel povlak hlenu, který se mu na něm každou noc vytvářel. Většina lidí by ztrátu jednoho oka považovala za nevýhodu, ale Krazka zjistil, že se tak lépe soustředí. Že pak lépe vidí skrz pavučinu tisíců lží, kterou kolem sebe jak muži, tak ženy spřádají, aby sami sobě nalhávali, že svět je lepší místo k životu, než ve skutečnosti je. Že jsou lepší, než jak o nich vypovídají jejich skutky. Že všechnu žárlivost, podvádění, všechno to pokrytectví, kterým opovrhují u druhých, u sebe jejich zvrácené malé duše vždy nějak ospravedlní.

Na takové lži neměl Krazka čas. Vládl jedinou pravdou a ta je na všech stranách nabroušená. Pokud by s tím měl někdo problém, stačilo vykopat horu mrtvol, které za sebou nechal v Beregundě a u Plenitelovy brány, a dotyčným vysvětlit, proč to od nich nemusí být zrovna ten nejmoudřejší nápad.

Kdosi nešikovně zabušil na dveře od ložnice a se zaskřípáním je otevřel. Do místnosti nahlédla obrovská vybilená medvědí lebka, na otvor však byla příliš veliká a ve dveřním rámu se zaklínala.

„Šprajcnul jsem se,“ zahučel zpod lebky Baghův hluboký hlas. Krazka přimhouřil oko a ledabyly si pohrál s myšlenkou, že tasí

meč a jednou provždy se toho lotra zbaví. Ale urostlý muž z Jezerního sáhu mu prokázal věrnost, když nic jiného. A to už něco znamenalo, po tom, co se slehla zem po Wulgrethovi a tom rádoby rytíři siru Meredithovi. Nemluvě o Shranree, vůdkyni jeho kruhu čarodějek, která zmizela s nimi.

Krazka si povzdychl, líným krokem přešel ke dveřím a uvolnil závlačku. Dveře se s prasknutím rozletěly a Bagha se vpotácel do místnosti, v masitých rukou směšnou válečnou palici.

„Tak hezky popořádku, médo,“ řekl Krazka trpělivě. „Než vlezeš do královský komnaty, zaklepeš a počkáš, až řeknu, že smíš dál. Za druhý, jestli máš dávat pozor na lidi, co by mně snad chtěli něco udělat, pak nosit zatracenou medvědí lebku přes půl ksichtu mně nepřijde zrovna prozřetelný.“

„Nemám páru, co to slovo znamená,“ řekl Bagha pomalu. „Ale jestli chcete, abych to dal dolů, není problém, šéfe.“

„Kdyby se někdo jiný opovážil říct mi šéfe místo můj králi, nechal bych mu vytrhnout jazyk,“ řekl Krazka zvesela. „Vzhledem k tomu, že máš v hlavě nastláno, nechám to plavat. Jen pro tvou informaci, už je to nějaký ten měsíc, co jsem se sám korunoval králem Klyhor.“

Bagha zvedl ruce, aby sňal lebku z hlavy. Pak ustoupil a zakopl o tělo u postele. Čtyři sta liber živé váhy a sto liber železné válečné palice dopadlo na dřevěný rám postele, jen to zaprašťelo. Nemotor- ný obr se pozvolna postavil zpět na nohy a hleděl na postel, která se těžce nakláněla na jednu stranu. „Pardon,“ zahučel.

Krazka vzdychl a ukázal na mrtvolu. „Půjdu se projít. Zbav mě toho.“

Bagha zíral na nahé tělo. Očka pod jeho zvířeckým čelem se zúžila.

„Děje se něco?“ zeptal se Krazka.

„Proč na sobě nic nemá?“

„Proč na sobě lidi obvykle nic nemaj? Většinou proto, že se koupou, šukaj nebo ležej v díře v zemi. Možná bys udělal líp, kdybys

s ním provedl to poslední a nečuměl tu jak nějaký potroublej par-
chant medvědí máminy a pařezu.“

Ani tak těžkopádná mysl, jakou vládl obrovitý člen královny strá-
že, si nemohla situaci nedomyslet.

„Dva chlapi v posteli, to není správný,“ zahučel.

Krazka se ušklíbl. „Máš tu chlapa s proříznutým hrdlem, všude
po podlaze krev... a tebe trápí *todlencto*?“

„Je to proti Kodexu,“ zamumlal Bagha a zíral na své obrovské
nohy.

Krazku přešel smích. „S Kodexem je ámen,“ zavrčel. „Nastala
nová doba. Starý pravidla už neplatěj, ne že by se jima tvoje ma-
ličkost kdy řídila, když už jsme u toho. Šukat si budu, koho budu
chtít. Nakonec, chlap nebo ženská, je to jenom maso na jedno
použití. Použiješ a vyhodíš.“

Bagha byl zlotřilý desperát — muž, který často ledabyly mluvil
o tom, jak zavraždil svou ženu — a řeči o zabíjení snášel bez mrk-
nutí oka, tentokrát ovšem vypadal poněkud nesvůj.

Chlad Krazkovi nevadil. Samozvaný král Řezník zjistil, že od chví-
le, kdy před třinácti lety — krátce po masakru u Plenitelovy brá-
ny — uzavřel výhodný obchod s Poslem, nejkrutější zimní noci
ani nejrozpálenější letní dny na něho nemají žádný vliv. Měl už
za sebou čtyřicátý rok, když ale kráčel podél hradeb táhnoucích
se na vnější straně vysokých dřevěných palisád v Kamenném srdci,
cítil se Krazka silnější než kdy předtím. Posel mu řekl, že si po
zbytek života udrží zdatnost muže o polovinu mladšího. Byl to
jeden z darů, kterým bývalého náčelníka Jezerního sáhu obdařil
Bezejmenný, záhadný mistr pána démonů.

Krazka svým jediným okem přelétl zasněžené kopce na západě,
kde tábořilo vojsko Carna Krvavé pěsti. Po týdnech šarvátek v Srd-
cozemi se občanská válka rozdělující Klyhory konečně přenesla do
hlavního města a osud země bude zpečetěn. Náčelník Západního
sáhu se svou obrovskou armádou se vrhnou na hradby Kamenného

srdce jako běsnící příboj. Až se tak stane, Krazka hodlal být připraven.

Přikázal rozmístit lučištníky na cimbuří. Když procházel kolem, uklonili se, i když někteří se odvážili jeho pohled opřít. Ve skutečnosti ho nenáviděli téměř stejně tak, jako se jich on bál, ale dokud budou dělat, co se jim řekne, nedělal si Krazka starosti. Více než důvody ho vždy zajímaly výsledky. Lidé si svá rozhodnutí rádi tisícími způsoby zdůvodňují, ale on z vlastní zkušenosti věděl, že svět funguje docela stejně, když člověk nebere na nějaká ta „proč“ zřetel a soustředí se jen na to, jak to dopadne.

Podél západní palisády byly v pravidelných rozestupech obrovské železné kotle odlité kováři ze Slévárny. Visely nad velkými ohništi na řetězech připojených k rumpálům. Jakmile dá Krazka příkaz, kotle se naplní olejem a rozdělá se pod nimi oheň. Obránci na hradbách pak kotle vytáhnou nahoru a ty na druhé straně zalije smrtící vařící černý déšť. Byla to děsivá smrt, ale Krazka si dokázal představit ještě horší.

V tomto směru mám fakt bujnou představivost, úplnej dar z nebes. Dorazil k cíli a podíval se na proutěnou klec houpající se na šibenici nad západní branou. Zrovna tento vynález si patentovat nemohl, byl to Šamanův nápad. Vězeň se krčil, jen jak mu to tvar a rozměry klece dovolovaly, tělo odsouzené k věčnému nepohodlí. Ještě před třemi měsíci to byl veselý chlapík plný sil, a teď bývalý král Klyhor vypadal křehce jako stoletý stařík.

Při pohledu na toho zuboženého člověka se Krazka zazubil. V náhlém poryvu větru se klec se skřípěním rozkývala a on musel zvednout hlas, aby ho bylo v tom rámusu slyšet. „Líbí se ti nověj výhled? Řek bych, že uděláš dobře, když přežiješ, než dorazí Carn s armádou. Zima už teplejší nebude. Jasně, tvůj fotřík vydržel v jednom takovýmhle udělátku celej rok, jenže von to byl, čítám, chlap z jinýho těsta než jeho synáček.“

„Proč?“ Hlas zněl chrčivě, zlomeně. „Co... co jsem ti udělal?“

Krazka se zahleděl přes rozlehlou pláň Králova sáhu. Hned za hradbami hlídkovaly na zasněžené zemi šelmovité patroly. Tu a tam jedna z nich zmizela a objevila se o dvacet yardů opodál. Mihdémoni nebyli početní, ale jejich zvláštním schopnostem se nemohli vyrovnat ani Bratři. O něco dál stály nehybné řady příkrčených postav čekajících na příchod nepřátel. Démoni byli o poznání slabší než mihdémoni, ale naháněli takový strach, že si z nich do kalhot zcela jistě upustí i ostrílený válečník zvyklý na jiné zrůdy.

„Proti tobě osobně?“ řekl Krazka nakonec, když s uspokojením naznal, že vše je v pořádku. „Tys mně nic neudělal, až na to, že sis vzal, co po právu patřilo mně.“ Krazka tasil svůj abyssiový meč a ve světle louče si prohlédl jeho ostří. „To já jsem se měl stát králem, když Jagarovi konečně vypovědělo srdce. Tvůj tatík to měl u Šamana dobrý, takže korunu jsi místo mě dostal ty. No, tvůj fotřík se mi v meči snad vyrovnal, možná taky že ne — tuším, že tohle už se nikdy nedovíme, když už je tak dávno fuč. Jenže když přišlo na taktiku pro bitvu v poli, nevěděl, která bije, byl úplně mimo. To já jsem jim v Rudým údolí zachránil prdele. Jo, kdyby alespoň poděkoval, ale kdeže.“

Z klece nad ním se ozval drsný chrapot, který snad měl být potlačený smích. „Ty žálíš? Tohle všechno jsi udělal... protože ses chtěl stát králem?“

Krazka přivřel oči, zdálo se, že svět rudě vzplál. Než se nadál, mířil hlavní své smrtící zbraně na klec. Na poslední chvíli se ovládl, místo toho zbraň třikrát protočil v ruce a zavěsil ji zpět na opasek. „Kdepak žárlivost, spíš nespokojenost,“ řekl. „Je mi nanic, když má někdo *výsady*. Z hňupů, co dostávají nezaslouženě jen proto, že se narodili do správný rodinky, nebo proto, že jsou v ksichtě takoví, jaký je chtěj jiný lidi mít. Vem si třeba Meč severu, tvýho fotříka. Pěknej příběh, to se musí uznat: jako jedinej přežil útok démonů, kteří zmasakrovali jeho vesnici, stane se z něho jeden z velkých Strážců v Příkrajině. Nic proti tomu, že na svou roli vypadá dobře,

s těma svejma modrejma očima. Lidi legendy potřebujou, takže myslím, že Šamanovi se hodil do krámu. Jedna věc mně ale na legendách neštymuje, vrhaj stíny. Ten jeho padl na mě. Jednookej Krazka, chlap, co se vyškrábal z žumpy, vyhrabal se na hromadu hoven, aby se stal náčelníkem největšího ze sáhů. Z Kayna se měl stát hrdina. Ze mě hrdlořez.“

„Ty... tys chtěl být hrdina?“

„Ale ne. Chtěl jsem bejt *legenda*. Hrdinové mají odporný zvyk umírat předčasně. Já chci zestárnout a zemřít šťastnej, mý jméno vytesaný do dějin — věhlasnější, než kdy byl kdo přede mnou. Chci Klyhory a Nížiny a země za velkým oceánem, o kterejch mi vobčas šeptá Posel. Musíš se snažit dál a dál, chápej. Když nestoupáš, padáš a tam dole na dně na tebe nečeká nikdy nic jinýho než smrt.“

„Ale... *démoni*...“ Věžňův hlas slábl vyčerpáním, neboť takové množství slov jej už stálo spoustu úsilí.

„Pracuješ s tím, co máš. Nejsem Magelord ani princ z Nížin. Bohové jsou mrtví a na konci nás všechny čeká temnota nekonečna. Nemá smysl žít a klást si hranice. City jsou bezcenný. Podívej, co udělaly s tvým tatíkem. Rok v kleci a pak štvanej z jednoho konce světa na druhej jenom proto, že si rodinu pustil moc k tělu.“

Nějaký unavený hlas vykřikl: „Na chlapa, co se chvástá činy, toho nějak moc namluviš. Kluk umírá. Nech ho bejt.“ Na cimbuří nad západní branou se k nim přidal Orgrim Kladivoch, náčelník Východního sáhu a zástupce velitele armády Kamenného srdce. Jeho tvář nad vousy byla ztrhaná, oči kalně tmavé z nevyspání. Kousek za Orgrimem se šourala Rana. Čarodějka s protáhlým obličejem vypadala nesvá z nové role vůdkyně městského kruhu.

„Na vás je teda pohled,“ řekl Krazka bodře. „A ty jdeš pozdě, ženská. Řekl jsem hned, jak se rozední, a ne hned, jak se ti rozsvítí v tý tvý pitomý makovici.“

„Odpust', můj králi,“ řekla Rana a hlas se jí mírně chvěl. „Minulou noc zmizel můj synovec. Hledala jsem ho, marně.“

„A tak.“ Krazka se poprvé pozorněji zadíval ženě do tváře. Jistě, ten nos byl podobný. Neříkal ten hoch, kterého si včera večer přivedl do svých komnat, že jeho teta je čarodějka? Široce se na ni usmál. „Doufejme, že se objeví živý a zdravý. Teď musíme věnovat pozornost jiným věcem.“ Zpod pláště vytáhl ocelovou tubu, kterou s sebou přinesl Wulgreth ze Severního sáhu. Tak to alespoň ten podivný válečník Krazkovi říkal, ale kdoví, bylo na něm něco podezřelého.

Král Řezník trubici zvedl a úzkým koncem si ji přiložil k oku. Viděl, jak se svět dramaticky zvětšuje, jak se v něm ostře rýsují borovice v ledovém brnění a zamrzlé potoky lesknoucí se v panenském světle nového dne. A jako seknutí skrze oslnivě bílé prostěradlo sněhu se táhla temná čára pochoduujícího vojska.

„Dali se do pohybu,“ zavrčel.

Orgrim se zamračil. „Říkals, že už tu touhle dobou budou posily. Jestli tu Kyjobij bude se svými oddíly dřív než Hrothgarovi chlapi, jsme namydlený. A armáda Zeleného sáhu je každým dnem blíž a blíž.“

„Brandwynovi chlapi spíš poznají, kde má ovce prdel, než kde se drží meč.“ Krazkův hlas byl plný opovržení. „Před čtyřma rokama jsem všechny opravdové válečníky Zeleného sáhu pobil, když se vzbouřili. Jen se zeptej tamhle kluka.“ Pokývl hlavou k proutěné kleci, kde seděl Magnar Kayne a ani nedutal. Pak Krazka levou rukou tasil střelnou zbraň s dlouhou hlavní, pravou rukou meč a rozpřáhl ruce, jako kdyby se chystal blížící se armádu obejmout. „Jen ať přijdou,“ zavrčel. „Z jejich mrtvol postavím horu. Dost vysokou, abych se podruhé vrhl na nebesa.“

Navzdory svému chvástavému gestu cítil, že uvnitř začíná klíčit semínko pochyb. Nejistotu neměl rád, leda když ji on sám vrhal na druhé. Zavřel oko a soustředil myšlenky, aby se spojil s pánem démonů, na jehož mysl byl posledních třináct let napojen.

Kdy? zeptal se potichu a s nedůvěrou čekal na odpověď. Posel byl poslední dobou strašlivě mlčenlivý. *Obětoval jsem, jak jsi žádal. Potřebuju pomoc. Teď.*

Brzo, odpověděl mu v hlavě Poslův hlas. Byl to zvláštní pocit, jako kdyby najednou zašeptal tucet různých hlasů. Znetvořenou částí Krazkova obličeje divoce pulzovala bolest, jako kdyby mu cosi chtělo proplazit lebkou. Starý nepřítel se vrátil a pozornost Bezejmenného se vyžaduje jinde. Nesouhlas v další telepatické zprávě pána démonů zaslal Krazkovi do srdce obrovský strach, dokud nevyšlehly rudé běsy živící jeho nitro — jeho vnitřní démon, který ho vyvedl z žumpy ke trůnu — a nespálily ho na popel. To ruční dělo, které teď držíš... bylo ti řečeno, že se ho máš zbavit.

Krazka se zadíval na zbraň, kterou držel v ruce — zbraň, kterou svrhl Magelorda. Ruční dělo, jak ji právě nazval Posel.

Nezodpovídám se nikomu a z ničeho! Krazka svou myšlenku vyslal s prudkým hněvem, aby se vyrovnal tomu, čeho je schopen pán démonů. Ani tobě, ani tomu Bezejmennému, kterýmu sloužíš. Nejlepší uděláš, když si to budeš dobře pamatovat. Pochybuju, že tý zbrani odolá tvoje šupinatá kůže, kdyby na to přišlo. Po jeho výbuchu následovalo hrobové ticho, až ho napadlo, jestli snad nezašel příliš daleko.

Jakési drsné vrzání ho vrhlo zpět do reality a on si uvědomil, že skřípe zuby. Orgrim a Rana se na něho dívali, jako kdyby se pomátli na rozumu.

„No?“ vyštěkl. „Co tu sakra vy dva tak stojíte? Padejte se starat o obranu města. Na Kamenný srdce se valí peklo.“

NENÍ SPÁSY

Polomág Eremul hleděl na poničený sklad a měl co dělat, aby se nezadusil pocitem hořkosti, který ho naplňoval.

Jeho celoživotní dílo obrátili v prach. Tisíce pečlivě zařazených svazků a svitků spálili na popel. Z budovy zbyla zčernalá, zuhelnatělá ruina zborcených trámů a rozdrčeného kamene, nadobro srovnaná se zemí. Dělostřelectvo První flotily poničilo dokonce i ulici, zela v ní prasklina, z níž tu a tam vyvanul kouř. To nebyla dočasná nepříjemnost, jako poté, co Salazar zničil Přístav stínů tím, že ho nechal zaplavit vzedmutými vodami Mrtvého průlivu. To byl totální zmar.

Nezáleží na tom, jak nicotné bylo to, oč člověk přišel. Bolest nemůže být nikdy horší, než když člověk přijde o to jediné, co má.

Ještě jednou přelétl unavenýma očima sutiny, jestli nezahlédne Tyra. Pes to má za sebou. Věděl to. Zničující útok válečného dělostřelectva nemohlo nic přežít. Polomág považoval moc Magelordů za nehoráznou. Když si však uvědomil, že jeden každý voják z dobytelské armády má u sebe zbraň, která je jako lodní kanón v malém provedení — tak malá, že se vejde do dlaně, a schopná zasít okamžitou smrt na vzdálenost sta yardů, připadal si ještě bezmocnější, než když sedával v zasedací místnosti Velké rady přímo proti Salazarovi.

„Prožili jsme tu dobré časy, pokud si vzpomínám,“ odkudsi za ním se ozval Izákův melodický hlas a vedle Eremulova křesla stannul mizehský důstojník. Stejně jako ostatní členové jeho národa

také on o hlavu přesahoval i ty nejvyšší z lidí a štíhlé končetiny měl ladnější než ti nejhbitější tanečníci. Izákovo hladké, stříbrné brnění pokrývalo celé jeho tělo až ke krku. Ačkoli vypadalo stejně tenké a ohebné jako látka a přizpůsobovalo se pohybu, Polomág na vlastní oči viděl, jak se od něho v noci, kdy dorazila První flotila, odrážely meče. Izák shlížel na zbořeninu očima černýma jako zrcadla z nejčistšího obsidiánu. Ty oči byly tak prastaré, že i nyní, týdný po invazi, cítil Eremul při pohledu na jejich krásu posvátanou hrůzu.

Adjudikátor si rukou přidržel cíp modrého pláště, aby se neušpinil. Druhou rukou nabral hrst popele. „Ve skladišti jsem strávil mnoho dní uklízením. Obávám se však, že ani při délce svého života bych nebyl s to nyní takový úkol splnit.“

Eremul se na důstojníka mizehů, jak sami sebe Mizející přesněji označovali, zamračil. Celé roky využíval Izák své podivné schopnosti, aby se maskoval jako jeho sluha, a přitom působil jako zvěd a konal přípravy pro invazi svého národa. Ačkoli mizehská okupace města značně pokročila, při hovorech mu býval Izák stále po vůli.

„Až tu vaši lidé dokončí svou práci, knihy už nebudou potřeba,“ řekl Eremul zasmušile. „Sám jsi mi to řekl: během vaší válečné výpravy není možné dělat výjimky.“

Izákovy ostře řezané rysy se nepatrně pohnuly, takže to vypadalo, že se zamračil. Ještě chvíli prohledával zbořeníště a vytáhl stehenní kost. Vypadalo to, že je ohlodaná. Zvláštní detail, který Eremulovi nedával žádný smysl. Adjudikátor kost odhodil a pak se zadíval jižně směrem k přístavu, kam připlouvalo to nejmohutnější plavidlo, jaké kdy Eremul viděl. „To je Saverian,“ oznámil Izák.

„Ten váš generál, předpokládám,“ řekl Eremul hořce. Zmocnil se ho náhlý smutek. Věděl, co poslední vývoj událostí znamená. Teď to začne být s útokem na Thelassu doopravdy vážné. Až Město věží padne, jakože zcela jistě padne, mizehové už nebudou Dorminii coby základnu pro svůj vpád na kontinent potřebovat. Šedoměsto bude postradatelné a všichni jeho obyvatelé zahynou.

„Generál,“ přitakal Izák, ale jeho hlas zněl falešně, napjatě. „Doprovodíš mě do přístavu? Chci, abys něco viděl. Totiž důvod, proč jsem se nakonec rozhodl, že lidstvo musí být z tohoto kontinentu vyhlazeno.“

„Tvoje sestra Melissan už tuhle záležitost objasnila. Těsně předtím, než vystřelila Timerovi mozek z hlavy a tvoje druhá sestra připravila maršála Bracku a velitele zpravodajské služby Remyho o jejich místa a taky o hlavu, což je pro ně jistě větší smůla. Jed, tak to myslím o nás řekla. Jed, který je třeba vypudit.“

„Tenhle výraz má obzvláště v oblibě.“ Bolest v Izákově hlase vehnala Eremulovi bezděčně slzy do očí. „Zločiny napáchané Mage-lordem Mariusem zranily moji sestru víc než kohokoli jiného z nás. Trápí se žalem ze smrti Aduany a Feryana, kterou si klade za vinu.“

Polomág si podrážděně přejel rukávem přes tvář. „Musíš to dělat?“ vykřikl nahněvaně. „Svoje city si nechej pro sebe.“

„Projekci emocí může být těžké ovládnout,“ odpověděl Izák. „Kromě toho není žádná ostuda takovou tragédii oplakat.“

Eremul sevřel rty. „Skoro jsem neuronil slzu, když jsem přišel o nohy. Neplakal jsem, ani když mi vaše lodě zničily domov a vzaly práci.“ Další slova jen zachraptěl a opětovně zvlhlé oči ho téměř usvědčily ze lži. „Tak, dokonce jsem se nezmohl na jednu jedinou slzu, když jsem přišel o ženu, kterou jsem miloval.“

Moniku neviděl a neslyšel o ní ode dne, kdy ho Timerus křivě obvinil ze zrady a uvěznil. Velkoregent slíbil, že Monika je naživu a v bezpečí a že když bude Eremul souhlasit se svou popravou, pustí ji a všechna obvinění proti ní stáhnou. Zda Timerus zamýšlel svůj slib dodržet, to se Eremul nikdy nedoví, neboť Izákovy sestry vrhly proti shromážděnému davu armádu otroků v přestrojení a nastalo hotové peklo. Timerus zemřel jako jeden z prvních a na věčnost si s sebou vzal i informace o Moničině osudu.

Ten isharský had mi lhal. Dal ji zabít. Bud' to, nebo padla za oběť nepokojům. Moje jediná naděje na štěstí, urvali mi ji. Jako moje nohy. Jako moji důstojnost. Jako skoro všechno, zatracené.

Izák se na něho podivně díval. Nepatrné cuknutí v jeho hrana-
tých rysech si člověk mohl splést s výrazem sympatie, kdyby ten
nápad nebyl tak pošetilý.

Tible k lidstvu nic necítí. My jsme jen mor, který je třeba vyhladit.

„Měli bychom vyrazit k přístavu,“ řekl Adjudikátor. Zaváhal
a pak dodal: „Můžu ti pomoci s tím křeslem. Jako za starých časů.“

„To zvládnu,“ odsekl Eremul. „Až sem jsem dojel sám.“ To ne-
byla zas tak úplně pravda. Izák ho jako stín sledoval celou ces-
tu jižním směrem z Útulku, shluku skladišť poblíž náměstí Háku,
kam se v Dorminii uchylovali bezdomovci. Jakýsi obchodník z še-
doměstského kartelu si usmyslil, že těm nejpotřebnějším tu a tam
obstará balíčky s jídlem. Chleba byl kyselý a polévka chutnala, jako
kdyby ji nabrali z latríny, byl to nicméně překvapivý projev ob-
čanské uvědomělosti. Naneštěstí pro Eremula se však štedrost, ať
už ji v sobě v těchto zoufalých časech obyvatelé Dorminie našli
sebevíc, nedostala až k němu. Stal se z něho nyní vyděděnec. Če-
lil obvinění, že svým pomýleným stykem s Melissan napomáhal
a naváděl mizehské vetřelce, při třech různých příležitostech byl
napaden a unikl jen díky své pohotové hlavě a uvážlivému použití
kouzelné moci. Bez Izáka, který mu zaručoval bezpečí, bylo docela
dost možné, že ho cestou do doků napadne rozzuřený dav. Další
z dlouhé řady nespravedlivostí, které se na něho navršily.

*Kdyby bohové nebyli dlouho po smrti, myslel bych si, že stojí frontu,
aby se na mě mohli vykálet. To jemu chybělo jen maličko, aby od-
halil mizehské spiknutí. To on odhalil implantované mechanické
pavouky, které nosili otroci pod kůží a kteří ovládali jejich mysl.
Nikdo v Radě mu nevěřil. Teď byla většina radních mrtvá a je-
jich majetek padl do rukou útočníkům. Do Šlechtické čtvrti směli
pouze mizehové a jejich otroci. Těch několik pomatenců, kteří se
v návalu pošetilých představ o hrdinství pokusili do těch míst pro-
niknout, bylo okamžitě usmrceno. Zdálo se, že obyvatelé té čtvrti
nemají o mučení nebo nějaké velkohubé zastrašování zájem. Ne
když bezohlednost fungovala stejně účinně.*

Cestou do přístavu pozoroval Eremul obyvatele dobyté Dorminie, kteří žili svůj každodenní život, jak nejlépe svedli. Byla to žalostná nápodoba normality. Když se s námahou probíjel přes polorozpadlé dlažební kostky a puch z loděnic, který se mu dral do nosu, připomněla se mu mrtvá ryba, kterou kdysi pokradmu sledoval, jak sebou zmítá v rybářské síti, i když už neměla hlavu.

Živé bytosti přirozeně lnou k důvěrně známému, a to až do hořkého konce. Mrtvola Dorminie a jejích obyvatel se bude dál cukat v nepředvídatelných záchvěvech, dokud nenastane konec. Izák tomu říkal Zúctování. *Ať už to bude znamenat cokoli, mám podezření, že šálek teplého čaje a kus dortu k tomu podávat nebudou.*

Lodě První flotily se v přístavu seřadily do půlměsíce. Když připlula Druhá flotila, vytvořila obě loďstva obrovský kruh kolem gigantické vlajkové lodi plující na konci formace. Náhle se ozvalo syčení, velká železná věž čnící uprostřed lodi téměř k vrcholům stěžňů se otřásla a vyvrhla obrovský mrak páry.

„V Předčasi byly lodě jako tato považovány za dlouho zastaralé,“ řekl Izák. „Přišli jsme o téměř veškerou moudrost našich předků. Jsme jen bledým stínem toho, co jsme kdysi bývali.“

„Zastaralé,“ opakoval Eremul a vzpomněl si na hrůzu, kterou pocítil v noci, kdy První flotila spustila dělostřelbu a on si málem pustil do kalhot. „Jestli tohle považuješ za zastaralé, pak doufám, že na tu ztracenou moudrost nikdy nenarazíte. Co máš na mysli tím Předčasím? Před čím přesně?“

Adjudikátor zvedl ruku, aby Eremul ztichl. „Už jsem řekl příliš.“

Lodě v kruhu se nakonec rozestoupily, aby velký válečný koráb mohl přirazit ke břehu. Na vlajce na vysokém hlavním stěžni u přídě byla vidět modrá koule se zelenými vzory, opásaná neporušeným pruhem zlata. Eremul se letmo podíval na Izáka a chtěl se zeptat, co ta vlajka znamená, ale důstojník zakroutil hlavou a zabránil tak dalším otázkám. Zdálo se, že ho něco trápí.

Z hlavní paluby spustili můstek. Brzy na to začaly z lodě vystupovat postavy. Byly to tucty nesmrtelných, muži i ženy ve stejném

zastoupení, pochodovali v řadě za sebou, stříbrné brnění se jen blyštělo, šedé pláště jim vlály a pod jejich záhyby byly vidět křišťálově průzračné meče a smrticí ruční děla u pasu. Eremul ke svému překvapení zjistil, že ne všichni mizehové mají světlou pleť a zlatavé vlasy. Někteří byli temní jako eben s vlasy zbarvenými odpovídajícím odstínem, jiní světlehnědí nebo s vlasy rudými jako zapadající slunce. Všichni byli vyšší než většina lidí a jejich dokonalé obličejové vykazovaly příliš ostře řezané rysy typické pro jejich rod.

Průvod mizehů zpomalil a pak zastavil. Nad přístavem se rozprostřelo posvátné ticho. O chvíli později vystoupil na můstek mizhe, jímž nemohl být nikdo jiný než jejich oslavovaný generál.

Byl dokonce vyšší než Izák a jeho čistě bílé vlasy ohraničovaly obličej tak ukrutný, že vedle něho Salazar vypadal jako hodný dědeček. Pohyboval se s podivuhodnou ladností a každíčkým svaelem dokazoval naprosto dokonalou tělesnou formu. Způsob, jakým se nesl, svědčil o jedinečné zpučnosti — či snad jistotě —, že na tomto světě není nic, žádná hrozba nebo nebezpečí, kterému by již nečelil nebo jež by nestačil potřít. Na sobě měl černý plášť se stříbrným prošíváním, a když si svým pronikavým zrakem Polomága přeměřil, Eremul se chtěl skrčit k zemi a zemřít.

„To... je Saverian,“ řekl Izák klidně. Na rozdíl od čerstvě dorazivšího generála měl Adjudikátor v očích náznak nejistoty — nebo to tak Eremulovi připadalo.

Tentokrát možná já promítám své emoce do něho.

„Úctyhodná postava,“ zamumlal Eremul a cítil, jak se mu dělá zle.

„Svou pověstí si Saverian zadá pouze se svým bratrem, princem Obrahimem,“ vysvětloval Izák. „Pochází z První krve, starobylé dokonce i v měřítcích mého lidu. Pět tisíc let nás vedl obdobami válek. Saverian vyhnal draky z Rhûnu v době, kdy si můj rod stále ještě hledal místo na tomto světě. V souboji jeden na jednoho Saverian porazil krále elfů a ukončil tím Soumračnou válku. Ten souboj trval tři dny a tři noci. To on uvěznil bytost, která do těchto zemí pronásledovala Poutníky. Děs beze jména.“

Eremul zíral na Saveriana a při pomýšlení, že takové stvoření se může pohybovat mezi nimi, přímo v tomto městě, pocítil hrůzu. Připadalo mu, že pokaždé, když už si myslel, že rozumí měřítkům síly ve světě, objeví se nějaký další pacholek a jeho domněnky zesměšní.

Mezitím se shromáždil dav lidí, kteří přihlíželi příjezdu Druhé flotily. Většina se neodvažovala příliš blízko — Polomág viděl jejich plaché obličejy v přítmí uliček a průchodů na kraji přístavu. Zdálo se mu, že jednu z těch tváří poznává. Patřila jednomu nepříjemnému muži, který na něho hleděl s neskryvanou nenávistí. Polomág si stále lámal hlavu s tím, jak a kde toho muže potkal, když vtom jeho pozornost upoutal ruch na můstku. Hleděl, zmatený neočekávaným pohledem, který se mu naskytl.

Z lodi vystupovali další mizehové. Každý z nich doprovázel jiného mizeha na pojízdném křesle, které se velice podobalo Eremulovu. Sedící mizehové byli od hlavy až k patě zahalení tím nejpodivnějším oblečením, jaké kdy Polomág spatřil — šaty z bílé látky, či snad z kůže, se směšnými vycpávkami, které je zakrývaly až po krk. K tomu se přidávaly tlusté boty, rukavice a zakřivená skleněná přilba, která jim zcela zakrývala hlavu. Tváře těchto sedících mizehů byly za sklem neuvěřitelně vyhublé. Upřeně před sebe hleděli prázdnýma obsidiánovými očima, které byly temnější než oči ostatních příslušníků jejich rodu, tak černé, že připomínaly prázdné díry.

Háv se zdál příliš nepohodlný, než aby měl nějaké praktické využití. Když se však Polomág podíval pozorněji, dospěl k názoru, že na tom pramálo záleželo. „Jsou *mrtví*?“ zeptal se nahlas. Možná že ti podivní mizehové ve svých oblecích dýchali, říct to s jistotou však nebylo možné. Byli naprosto nehybní.

„Nejsou mrtví,“ odpověděl Izák. „Jen odevzdání Nicotě. Všech šedesát šest Poutníků, kteří přežili cestu do těchto zemí. Svou pouť se nakonec všichni otrávil. Jejich tělo neskolí ani věk ani nemoc, ale jejich mysl je jinde a takto zůstanou až do skonání věků.“

Jejich oběť nebude nikdy zapomenuta. *My své vlastní lidi neopouštíme.*“ Izák letmo pohlédl obsidiánovými očima na skupinku sirotků bez domova, kteří se dívali z nedalekého průchodu.

„Chceš mě poučovat o tom, v jakým srabu lidstvo je? Na tyhle věci já mám vysokou.“

„Velikost národa se poměřuje podle toho, jak se chová k těm, kteří se obětovali pro jeho přežití. Jak si váží jejich učení a uplatňuje je ke zlepšení života těch, kteří přijdou po nich. Můj rod se to naučil před celými věky. Tomu říkáme Předčasí. Od těch dob žádný mizhe záměrně nezranil jiného. Žádný mizhe se neodvrátí od svého druhu v nouzi. Jsme všichni jeden — společně žijeme a umíráme jako jeden.“

Polomág zíral na sirotky. Poslední dobou jich ve městě ubylo. Jsou to ti nejslabší, nejzranitelnější. Když do Dorminie dorazil hlad, pomřeli mezi prvními.

Ti, kteří ještě nezahynuli jedem, jež do ulic Dorminie zasely služby Bílé paní.

Musel se odvrátit. Jeho oči spočinuly na vodní hladině, kde se odrazil obraz jeho zmrzačeného těla. Umírající slunce zalévalo město krví a skrz příkrov zoufalství, který na něho dopadal, prorážela bodavá Izákova slova.

„Den předtím, než Dorminie padla do rukou Bílé paní, jsem opustil ‚osvoboditele‘ města. Procházel jsem se ulicemi a zoufale hledal znamení, že lidstvo má ještě naději na vykoupení. Víš, co jsem našel? Děti hladovějící ve čtvrti Warrens, děti, které nenesly žádnou vinu na tom, co je mělo potkat. A ve Šlechtické čtvrti ti, kteří by nejlépe svedli odvrátit tragédii, která následovala, vyjádřili mínění, že *krátká válka snad alespoň vyčistí ulice*. Vzpomínáš, co se stalo s Warrens, když dorazily síly Bílé paní. Zkáza, kterou způsobily trebuchety. Mrtvá těla.“

„Vzpomínám,“ řekl Eremul, jeho hlas však zněl zvláště a on si tentokrát nebyl jistý, jestli za slzami, které se mu čerstvě vehnaly do očí, byla Izákova projekce emocí nebo jeho vlastní temné vzpo-

mínky. „Moje kouzelná moc není od narození nic moc a se schopnostmi ovlivňovat mysl a srdce svých spoluobčanů jsem na tom ještě hůř. Jsem zlomený a zahořklý a na většinu lidské špíny v tomto městě bych nechcal, kdyby hořela. Ale kdybych mohl změnit osud těch dětí, udělal bych to, ať by mě to stálo cokoli. Musíš mi to věřit.“

„Věřím,“ řekl Izák klidným hlasem. „A proto pro tebe budu plakat.“

ODNIKUD NIKAM

Běžela od věže, za sebou klapání železných nůžek, které ji pronásledovaly temnotami. Na obou stranách byly obrovské nádrže naplněné krví. Slyšela tupé bouchání tělíček otírajících se o sklo. Zmocnil se jí hnus, nevšimla si, že chodba zatáčí, a vrazila do jedné z nádrží. Zakolísala, ustoupila a upřeně hleděla na ženu uvnitř. Nahé tělo se vznášelo v odporne tekutině, pozvolna se natáčelo, ozářené zlověstným rudým svitem krve. Vtom žena prudce otevřela oči a Saša prchala pryč. Vyběhla ven z věže zpátky do deště.

Opět stála v docích. Z oblohy se lily proudy vody a vytvářely šedý příkrov nad thelassanským přístavem, do kterého pomalu připlouvala flotila mrtvých. Tisíce očí hleděly z useknutých hlav navršených s architektonickou přesností do vysokých hromad. Z mlhy se vynořovala loď za lodí, každá s tímtež děsivým nákladem. Některé z těch tváří poznávala, navzdory tomu, že už začaly tlít. Sousedé, kolegové, obyčejní obyvatelé Dorminie, jako je ona, lidé s nadějemi, sny a ambicemi. Každý ve městě ztratil někoho, koho kdysi znal. Mrtvých bylo příliš mnoho, než aby tomu mohlo být jinak.

Hleděla na ty tváře, neschopná slova, a v duchu se ptala, kdo nebo co mohlo vykonat tak brutální masakr. Obzvláště jedna hnijící tvář k sobě poutala její pohled. Byla to její sestra Ambryl, jejíž světlé vlasy byly nyní zplihlé a na vysušené lebce značně prořidlé. Z kdysi pohledné tváře se odchlípovaly cáry masa. Najednou Ambryl prudce otevřela oči a její ústa vyslovila jméno —

„Sašo!“

Sestrin zoufalý výkřik ji přinutil odtrhnout oči od bratrova těla. Po rukojeti nože, který měl zabodnutý v hrdle, ještě stékaly pramínky krve, ona však jako v transu dál zírala na jeho oči, které mu děsivě vylézaly z důlků. Zvedl se jí žaludek, obrátila se k Ambryl, která k ní natahovala třesoucí se ruku. Saša se otočila k sestře v zoufalé snaze utéct, daleko od hrůz, které se kolem ní odehrávaly, ale právě v té chvíli zazněl bolestný výkřik jejího otce, který ji odstrčil, až upadla na zem, a vyrazil do útoku proti mužům stojícím nad jejím umírajícím bratrem.

Všechno se slilo v jedno. Otcovo rozběsněné kvílení. Matčino vzlykání. Slábnoucí křik Ambryl, kterou ten zbabělec, jenž ty vrahy přivedl k ní domů, táhl ven.

Otec se zapotácel a couvl, ruce si pevně tiskl k břichu. Mezi prsty mu protékala temná tekutina. Vzbuřenci ho okamžitě obstoupili jako smečka vzteklych psů, tloukli ho a nakonec toho muže, který se nikdy předtím před nikým nesklonil, kopanci a rány pěsti srazili k zemi. Než zavřela oči, stačila ještě zablédnout jeho rozbitou tvář, po které škapávaly tmavě rudé slzy.

Zdálo se, že to trvá věčnost, ale hrozivá kakofonie násilí nakonec utichla a zanechala za sebou jen matčin přidušený pláč a přerývané dýchání otcových vrahů. Jeden ze vzbuřenců mezi těžkými nádechy zavřel: „Pitomec jeden starej tvrdohlavej. Kdyby udělal, co jsme chtěli, nic z toho by se nestalo. Co uděláme s jeho starou a dcerou? Jsou ty Rudý.“ Měl v hlase cosi hrůzostrašného. Cośi hladového.

„Hlídka tu bude co nevidět. Zapomeň na ně,“ odpověděl jiný ze vzbuřenců.

„Ale vony jsou Rudý. Věrný tomu hajzlovi z Vobelisku. Slitoval se snad někdy Salazar nad svojima nepřátelma?“

„Má recht,“ řekl další hlas tónem, který naznačoval, že odpověď je záporná. „Taky si zasloužej trest.“

„Jak jsou podle tebe starý?“

„Ta stará? Až moc. A ta? Tak akorát.“

„Je to ještě holka...“ řekl další vzbouřenec nesměle, ale to už bylo pozdě. Oči měla pevně zavřené. Pak ji čísi ruka drsně chytla za kotník a cosi uvnitř jako by vybuchlo —

Saša otevřela oči. Bolest. Její svět byl plný bolesti.

Vzepřela se na loktech, odplivla si a spustila příval nadávek, že by se červenal i námořník. Ruka na jejím stehně okamžitě povolila stisk. Chvilí nato zaskuhral hlas: „Au! Sakra, Sašo, to bolelo. Co to zatraceně mělo být?“

Setřásla z očí strup mučivého spánku a podívala se na zraněný výraz ve tváři Davara Colea, kamaráda z dětství, druhá a spoluvězně, který s ní trávil další mrazivou noc na Hvězdné věži v Thelasse.

„Promiň. Zlej sen,“ řekla.

Cole si třel čelo, kde zanechala loktem vzteklou rudou skvrnu. „Kterej?“ zeptal se celý nešťastný.

„Všechny. Myslím, žeš mě zase praštil do kotníku.“

„Promiň,“ řekl zachmuřeně.

Natáhla ruku a opatrně zatlačila na dlahu, která jí zpevňovala zlomenou kost. Pohlédla na něho skoro hněvivě: „Zapomeň na to. Nepamatuju se, že bych ti dovolila šahat mi na zadek.“

Coleův bledý obličej zesinal. „Nechtěl jsem. Spal jsem jak zabítej. A jen tak na okraj, to tys navrhovala, že budeme u sebe, aby nám nebyla zima.“

Saša okamžitě zalitovala, že svého druhá budila. Cole vypadal vyčerpaně. Od chvíle, co je uvěznili, si spánku příliš neužili a Cole měl ve svých šedých očích jakousi hlubokou odevzdanost, kterou nikdy předtím neviděla. Odevzdanost a také vztek. Za posledních několik měsíců něco vytrpěl. Měla jediné přání, aby se jí svěril. Ne že by si neměli kdy povídat, tady na vrcholu týhle zatracený věže mají času habaděj, pomyslela si trpce. Rozhodla se, že to ještě jednou zkusí.

„Nejseš nemocnej?“ zeptala se jemně. „Nevypadáš dobře. Co se stalo v Pustozemi?“

Povzdychl si a odvrátil pohled. „Raději bych o tom nemluvil.“

Vzala klacík a podrážděně rozhrábla žhavé uhlíky v malém ohništi, které se jim podařilo udělat z toho, co za sebou zanechal předchozí obyvatel věže. Jeho nahé tělo stále leželo natažené na místě, kde ho objevili, a už na něm nebylo nic, co by mohli použít na podpal. Mrazivé počasí uchovalo jeho tělesnou schránku netknutou a ta prozatím nevykazovala větší známky tlení. Byl to bezvýznamný detail, ale pro Sašu to právě v této chvíli byla ta nejlepší z dobrých zpráv. „Čas protáhnout si nohy,“ řekla. „Dej sem ruku.“

Cole se postavil na nohy a pomohl jí. Společně se prošli po obvodu věže, Saša zavěšená Coleovi za rameno. Na nebi se krutě třpytily nelítostné hvězdy a temný pás mračen na obzoru varoval před blížící se vánicí. „Tohle je na hovno,“ řekl Cole, plivl přes okraj věže a sledoval, jak slina padá stovky stop do rozbitých ulic pod nimi. „Mohla nás zabít. Lepší než tu pojit jak tamtem chudák.“ Ukázal palcem na jejich mrtvého společníka.

„Myslím, že Bílé paní dělají vrásky větší problémy než my dva,“ odpověděla Saša.

Cole rozmrzele vzdychl. „Jenom doufám, že se pod věží nepropadnou ulice, to by byl náš konec.“

Saša krátce nahlédla přes okraj a polkla závrať, která se jí už už zmocňovala. První den vězení se odvážila sotva na deset stop od okraje věže a už cítila nevolnost. Od té doby strach suverénně vystřídal nudu. „Touhle dobou jsou už základy usazené,“ řekla a podívala se pod sebe. „Mohlo to být mnohem horší.“

Kdysi dokonalé mramorové ulice v Thelasse znetvořily obrovské pukliny. Od monstrózní hromady suti uprostřed, kam během monumentální bitvy s Thanatesem mrštila Bílá paní věž, se stáčela kolosální pavoučí síť popraskaného kamene. Několik částí ulice se propadlo do ruin starobylého města Svatyně pod Thelassou, ale zdálo se, že základy města přestály nával Magelordčina hněvu bez větší úhony. Když se Saša rozhlížela po městě, všimla si podivné

záře nad přístavem, bílého svitu, který tam ještě před několika hodinami nebyl. „Co myslíš, že to je?“ ukázala tím směrem.

Cole se zadíval dolů. „Vypadá to jako nějaké kouzlo. Možná má chránit město před tím, co zabilo všechny ty lidi na lodích.“

Saša založila ruce na prsou a zamračeně na mihotavou bariéru pohlédla. *Mizející. Ambryl a já jsme měli Bílou paní varovat před jejich příjezdem. Polomág nakonec není takovej blázen. Zavraždili každého ze stovek mužů a žen, kteří se vydali na Nebeské ostrovy za bohatstvím, jejich hlavy naházeli na úhledné hromady a lodě poslali zpátky do Města věží.*

Cole potřásl hlavou. Obličej měl na kost vyhublý, kůži neuvěřitelně bledou, i když člověk vzal v úvahu kousavý mráz. „Cos vůbec řekla Bílý paní tehdy v tom trůnním sále?“

Saša sebou trhla. „Jenom pár věcí, co by měla vědět.“ *Praštila jsem ji a nazvala ji krávou. Bílou paní. Nejmocnější čarodějkou na světě.* Vybavila si Ambrylin nevěřící výraz ve tváři a téměř se usmála, tak jí to celé připadalo absurdní. Pak si vzpomněla, jak se její sestra obětovala, a její pobavení bylo pryč. Ambryl ji odstrčila od padajícího domu a hroutící se kamení zavalilo místo Saši právě ji.

„To tvoje nachlazení se zhoršuje,“ řekl Cole. Saša setřásla slzy, které se jí draly do očí, a hřbetem ruky si otřela nos.

Nebyla nachlazená. Nos si zničila tím, že to přeháněla s *haškou* a dalšími drogami, které se jí dostaly do rukou. Své návyky před ním tajila, nebylo to nijak složité. Pokud šlo o to číst v lidech, byl Cole naivní jako malé dítě.

„Pořád nemůžu uvěřit, že se tě Tříprst pokusil znásilnit,“ zamumlal, jako kdyby jí četl myšlenky. „Věděl jsem, že je to hrubián, ale vždycky jsem si myslel, že pod tím vším má srdce ze zlata. Jestli toho hajzla ještě někdy uvidím, zabiju ho.“

I když Saša Coleovy pocity sdílela, jed v přítelově hlase ji znepokojil. Tak rozzlobeného ho ještě nikdy předtím neviděla. Ješitného a vychloubačného, to ano, možná dokonce nepatrně a jaksi směšně roztomilého, ale nikdy s myšlenkami na *vraždu*. Taková proměna

se jí nelíbila. „Někdy jsou lidi přesně takoví, jak se zdají,“ odpověděla. „A někdy jsou přesný opak.“

Bílá paní. Zrůda s maskou anděla. Nebo Brodar Kayne. Přísahala bych, že je to bezcitný zabiják, než jsem ho poznala líp. Zamračila se. Kaynův přítel Jerek jí vyhrožoval smrtí, a pak ji na bitevním poli u Dorminie ochraňoval. I když ji možná stále chce zabít. V některých chlapcích aby se čert vyznal, pomyslela si. A v ženských taky.

Ambryl. Myslela si, že ji její starší sestra nenávidí. A přitom pro Sašu obětovala vlastní život.

„Někdo jde,“ sykl Cole a přerušil tok jejích myšlenek ještě dřív, než ji uvěznil v temných vzpomínkách — nebo ještě temnějších, když už na to přijde. Saša nastražila uši, ale neslyšela vůbec nic. „Pomocnice Bílé paní,“ dodal Cole. „Nezrozené.“

Saša sotva stačila otevřít ústa, aby se zeptala, jak si může být tak jistý, když vtom se ocelové mříže zasazené do stropu věže s rachotem rozletěly a v nich se objevily dvě služebnice. Za nimi následovaly ještě další čtyři. Šestice Nezrozených obstoupila Colea, Saši si vůbec nevšímala.

Proč by za námi Bílá paní posílala šest svých služebnic? Většina mužů nestačí ani na jednu.

„Paní nám prikazuje, abychom tě odvedly do paláce,“ řekla jedna z nich monotónním hlasem prostým emocí. Zpod bílého hábitu vytáhla obojek z tmavého kovu.

„Do prdele. Tak tohle teda ne,“ zavrčel Cole. Položil ruku na šperkovanou rukojeť Magebanu. „Rádi z týhle zatracený věže vypadnem, na důvodu nesejde,“ odplivl si. „Ale ne s těma obojkama na krku.“

Saša se na obojek podívala. Byl napojený na řetěz z propletených pramínek a podle všeho sloužil jako vodítko, na kterém je služebnice mohly vést jako psy. Mohla by to považovat za urážku důstojnosti, kdyby jim ještě nějaká zbývala. Místo toho položila

Coleovi ruku na rameno. „Uklidni se. Nestojí za to, abychom kvůli tomu umírali. Půjdeme v klidu.“

Služebnice hleděly na Sašu mrtvými očima. „Žádné my. Paní si žádá pouze Davara Colea. Tebe se máme zbavit.“

„Zbavit?“ opakovala Saša vyděšeně. Uslyšela svist oceli tasené z pochvy, a než se vzpamatovala, Cole se před ni postavil jako štít. Mageban hněvivě žhnul modrým světlem, jeho ostří však vydávalo cosi dalšího, jakousi přízračnou vůni, které si předtím nikdy nevšimla. Vzduch kolem nich jako by ještě víc zchladl.

„Hlavu té, která se pohne jako první, pošlu Bílé paní jako varování,“ řekl hlasem plným hněvu. Kdyby ta slova řekl bývalý Cole, zněla by směšně, nicotná výhrůžka, která by nestála za pozornost ani dítěti. Když se však Saša na svého kamaráda z dětství podívala, nepochybovala o něm ani na vteřinu.

I tak ale byla smrt tím posledním, čeho se Nezrozené bály. Vzduchem se mihla bílá skvrna, to když služebnice, která byla ke Coleovi nejbližší, vyrazila proti Saše. Ta ztuhla, neboť věděla, že před těmi stvořeními nemá naději na únik. Za žádných okolností, obzvláště pak když má zlomený kotník a je lapená na vrcholu nejvyšší věže ve městě.

Služebnice — tato neuvěřitelně mrštná zrůda stvořená v laboratořích Bílé paní — se zapotácela, z boku jí trčel Mageban. Cole ji vmžiku uchopil paži kolem krku. Volnou rukou zbraň vyškubl a podřízl jí hrdlo, ze kterého vystříkla sprška černé krve. Odporný puch naplnil Saše nos, až se jí zvedl žaludek, ačkoli neměla, co by zvracela.

„Tak a je vás o jednu méně,“ řekl Cole a odstrčil od sebe šubající se stvůru. Už předtím byla Saša přímým svědkem toho, jak těžké je služebnice zastavit. Viděla, jak pokračují v boji u dorminijských bran i se zlomenou páteří. A přesto její přítel ukončil nepřírozený život jedné z nich s lehkostí, která jí vzala dech. Nezrozená sebou ještě několikrát cukla a zůstala nehnutě ležet.

„Otec tě nadál větší silou než nás, bratře,“ řekla jedna ze zbývajících služebnic. „Je to však stále pět na jednoho.“

Bratře? Saša neměla sebemenší ponětí, co tím ta stvůra myslela, avšak její překvapení se okamžitě změnilo v úžas, když se předchozí obyvatel věže začal hýbat, pomalu se postavil na nohy, až mu v údech praštělo, a kolébající hlavu otočil tváří k Nezrozeným.

„Pět na dva,“ řekl Cole. Trochu se mu vrátila barva. Jako kdyby mu zabíjení Nezrozených vlilo novou krev do žil.

Rozhostilo se napjaté ticho, kdy zbývajících pět služebnic naklonilo hlavy. Zdálo se, že poslouchají. Možná dostávaly pokyny.

„Ta holka zůstane naživu,“ řekla nakonec jedna z nich. „Prozatím.“

Malá část Saši se chtěla urazit, že se o ní mluví jako o holce, a zrovna ve městě, kde vládl matriarchát v čele s nejmocnější ženou světa. Celkem vzato však cítila takovou úlevu, že jí to bylo jedno.

Palác Bílé paní se stále opravoval: pozlacené dveře do trůnního sálu ležely vyrvané z pantů tam, kam byly odmrštěny během souboje Bílé paní s Thanatesem. Při pohledu na pokroucený kov se Saše rozbušilo srdce. Když ji Nezrozené spolu s Colem vedly přes práh a v jejich zorném poli se na svém trůnu ze slonoviny objevila tajemná vládkyně nad městem s purpurovými očima, chtělo se jí utéct. Jenže prchnout nebylo kam.

Rada se už shromáždila. Pod trůnem seděly v řadách ženy a sem tam nějaký muž, všichni v bílých obřadních rouchách, nuceni vzhlížet vzhůru ke své paní, jako kdyby byla jedním z bohů vyobrazených na mozaikách nad hlavou. Jenže ona nebyla bohyní — ona bohy povraždila. Bývala kdysi Alassou, kněžkou Matky, jedné ze třinácti Prvobohů — tak ji během jejich souboje nazval Thanates —, přešla od náboženské Kongregace k čarodějnické Alianci poté, co jí v lůně zemřelo vlastní dítě. A když Saša viděla, jak po svém bývalém milenci Thanatesovi mrštila věží, pochopila jednu varovnou pravdu: jakmile někdo Magelordku rozdráždí, její hněv dokáže být neskutečně děsivý.

A já jí jednu vrazila a řekla jí, že je kráva. A sakra.

Když Sašu a Colea přivedli před vyvýšený trůn, Bílá paní povstala. „Nechte nás,“ přikázala dokonale klidným hlasem a s pohledem, který zůstával nečitelný. „Všichni.“ Pokývla hlavou na členy Rady, kteří rychle vstali a opustili místnost.

V nastalém tichu slyšela Saša, jak jí v hrudi divoce tlouče srdce. Upřeně zírala do mramorové podlahy, neodvažovala se pozvednout zrak a podívat se Magelordce do očí.

Cole takovou posvátnou hrůzu necítil. „Proč jste nás dala přivést?“ zeptal se.

„Otázky kladu já, dítě,“ odpověděla Magelordka. „Nejsi o nic méně drzý než posledně, když jsi přede mnou stanul. Drzejší.“

„No, pár věcí se změnilo,“ odpověděl Cole. Hlas měl temný. Položil ruku na rukojeť Magebanu. „Kde jsou mí přátelé?“ zeptal se.

„Tví přátelé?“ opáčila Bílá paní.

„Derkin a Ed. Byli v přístavu, když jste nás nechala zatknout.“

Saša se konečně odvážila letmo pohlédnout na Magelordku. Byla oslnivě krásná — měla platinově světlé vlasy a dokonalé rysy, těm se nevyrovnala žádná žena, kterou kdy Saša v životě viděla. Avšak uvnitř, to Saša věděla, je tato žena stvůra. Horší než Salazar, pokud je něco takového vůbec možné.

„O tvé přátele se nestarám, dítě smrti. Nejsi tak důležitý, jak si snad představáš. Dokonce ani s ukradenou božskou podstatou, kterou v sobě máš.“

Dítě smrti? Ukradená božská podstata? Magelordčíným slovům se dalo jen stěží uvěřit. Starý Cole by něco takového rozhlašoval na každém kroku, ale teď sebou trhl, jako by se styděl. „Odpovím na vaše otázky, když mi pomůžete najít moje přátele,“ odpověděl. „Jeden je hrbáč. Druhý vysoký, ale je jako dítě. Oba to jsou dobří lidé.“

V Magelordčíně hlase se ozval náznak hněvu. „Když jsi do tohoto města vstoupil poprvé, přivedl jsi s sebou násilníka. Podruhé Thanatese. Nemluv mi tady o dobrých lidech, dítě.“

„V Tříprstovi jsem se spletl,“ připustil Cole. „Ale Thanates — Vrána — nás zachránil v Pustozemi. Chtěla jste nás dát všechny

zabít. Stejně jako jste se pokusila přimět Darksona, aby zabil mě. No, to se mu nepovedlo. Jednoho Magelorda jsem zabil. Možná zvládnou i dalšího.“

Šokovaná Saša na Colea vytřeštila oči. V jeho slovech nebyla žádná vychloubačnost, ani stopa po fanfaronství, které Coleovi pomáhalo dostat se i z těch nejzoufalejších situací pouhou silou vlastních řečí. Hrozbu pronesl s vážností muže, který oznamuje ženě, že od místní prostitutky chytil kapavku.

Bílá paní se zamračila a pak zvedla útlou ruku. Cole v reakci sáhl po Magebanu. Ozvalo se zaskřípání a cosi obrovského a zlatého zezadu vrazilo do Colea, který se ani nenadál a už ležel na podlaze přišpendlený zlacenými dveřmi, kterými ho jakási neviditelná síla tlačila k zemi.

Bílá paní sestoupila z trůnu. Nesešla po schodech, které z něho vedly, ale ladně se snesla dolů a postavila se vedle Colea, který měl podle všeho co dělat, aby se nadechl. Podíval se otřesené Saše do očí a zoufalství, které se zračilo v jeho tváři, ji vytrhlo z mrákot.

„Zadržte! Vždyť ho zabijete,“ zastala se ho. „Prosím... Nedala jste ho přivést jen tak pro nic za nic. Zabijte mě, jestli musíte. Mě nikdo nepotřebuje.“

Magelordka nevěnovala Saše pozornost. Pohládila si prsty pramínek platinových vlasů a hleděla na Mageban, který Cole marně svíral v ruce zavalené dveřmi. „Přeceňuješ se, dítě. Tvá zbraň tě možná uchrání před kouzlem samotným, ale nad věcmi, kterými kouzlem pohybuji, nemá žádnou moc. Tvůj díl na Plenitelově božství je sice značný, ale dělá z tebe jen a jen talentovaný nástroj. Já v sobě držím podstatu celých *pěti* božstev. Víc dokázal jen Salazar.“

„Nejsem žádný nástroj,“ sykl Cole.

„Prosím,“ zaprosila opět Saša. „Nechte ho nadechnout.“

Uběhlo několik vteřin. Zdálo se, že Magelordka uvažuje. Nakonec uvolnila pramínek vlasů omotaný kolem prstu a hodila si jej přes rameno. Dveře se vznesly, vylétly ven z trůnního sálu a kdesi

v dále vrazily s ohlušujícím třeskotem do stěny. Cole skuhral a lapal po dechu pod zachmuřeným pohledem Bílé paní, která jej sledovala svýma purpurovýma očima.

„Opravdovou moc je třeba uchopit oběma rukama,“ řekla nevzrušeně. „Neutíkej od toho, čím jsi, dítě. Nemůžeš sloužit naší věci, když budeš odmítat svou pravou povahu. Poddej se hladu a on se tě zmocní.“ Bílá paní se obrátila k pobočnici, která nervózně postávala u vzdálených dveří. Ukázala na Mageban a pokynula jí, aby šla blíž. „Vezmi to a dej to na bezpečné místo. Vrátime mu to, jakmile opustí město.“

Magelordka se podívala na Sašu, která chtěla couvnout. Když ale dívka viděla, jak se Cole válí na podlaze, změřila si Bílou paní pohledem, v němž se zračil neskryvaný odpor.

„Na tvůj omyl jsem nezapomněla. Pět set let se nikdo neopovážil se mnou mluvit takovým způsobem. Natož na mě ve vzteku vztáhnout ruku.“ K Sašině úžasu se v purpurových očích Bílé paní blýsklo cosi jako pobavení. „Myslela jsem, že to tvá sestra je zajímavá, ale překvapuješ mě. Protentokrát ti tvůj prohřešek odpustím. A teď pomoz svému příteli na nohy. Cesta mu nějaký ten den potrvá a času není nazbyt.“

Saša si klekla vedle Colea. Cítil trochu bolest, ale nezdálo se, že je vážně zraněný. „Kam jdeme?“

„Ty nikam, přinejmenším prozatím. Davarus Cole však vyrazí na jih. Rozdrcená království musí dostat zprávu, že náš druh je bezprostředně ohrožen.“

„Ohrožen?“ šeptla Saša, ale hluboko uvnitř věděla. Polomág to celou dobu věděl.

„Vzpomínáš na varování, které jste mi přinesli? Masakr dělníků na Nebeských ostrovech byl jen začátek. Zatímco jste byli ve vězení, do Trinu dorazili Mizející. Dorminie padla. Lidstvo dělím od jeho konce už jen já.“

TEN SPRÁVNÝ NÁSTROJ

Cole přimhouřil oči a zahleděl se na svůj obraz zrcadlící se ve výstřední míse. Komnaty určené k zasedání Rady v horních patrech paláce Bílé paní byly bohatě zdobené, vedle jejich luxusu vypadalo Garrettovo panské sídlo jako obyčejná chaloupka. Cole si moc přál, aby tu jeho nevlastní otec a mentor byl s ním.

„Ale hovno,“ zašeptal. Už se otáčel, když vtom náhle vybuchl vzteky, obrátil se zpátky a holou pěstí udeřil do zrcadla. Sklo se vysypalo, do kloubů na ruce se mu zařízl střep a mísu skropil proud krve. Štípalo to, ale bolest byla povědomá, přirozená. Pomohla mu odvést myšlenky od plíživého hladu, který ho uvnitř šířal.

Nutkání zabíjet bylo silnější a silnější. Bylo stále s ním, popíchovalo ho. Jedna z Nezrozených ten hlad sotva ukojila. Ta stvůra byla víc mrtvá než živá. Nemohl setřást vzpomínku na Sašu spící na Hvězdné věži. Na to, jak vzdoroval touze tasit Mageban a udělat něco nepopsatelného. Při té vzpomínce se mu udělalo zle. Saša — jeho nejlepší kamarádka a děvče, které miluje víc než cokoli na světě.

Naklonil se nad mísu a při té děsivé vzpomínce se mu zvedl žaludek. *Co se to se mnou děje?*

Spočívala v něm Plenitelova podstata. Plenitel, Pán Smrti. Když Cole zabíjel a krmil hlad mrtvého boha, stal se rychlejším. Silnějším. Byl téměř k nezastavení, zabiják, jakému není rovno. Avšak když od vzpoury v Novobraní odmítal zabíjet, jeho tělo platilo daň.

Hlad se stupňoval, až Cole nakonec nemyslel na nic jiného. Když spal, mučily ho sny o obrovské vybělené lebce a potocích krve. Spánku se vyhýbal, jak mohl.

Přiložil si nezraněnou ruku na čelo a v zoufalství pevně zavřel oči. Kdysi chtěl být hrdina. Teď tu stojí nad propastí, a jestli do ní spadne, stane se z něho netvor.

„Cole, je čas.“ Saša přikulhala do místnosti s brašnami, které mu pomohla sbalit na cestu na jih. Když viděla rozbité zrcadlo a střepy, které zbyly z mísy, zarazila se. „Co se stalo?“ zeptala se.

„Malá nehoda,“ zamumlal.

„Ukaž.“

Když ho vzala za ruku a začala hledat v brašnách něco, čím by zastavila krvácení, Cole se vyhýbal jejímu pohledu. „Až dorazíš na sever do Tarbonny, Carhein je den cesty na východ,“ řekla nahněvaně. „Daleko nedojedeš, když vykrváčíš ještě dřív, než se vymotáš z Thelassy.“

„Proč Carhein?“ zabručel. „Proč ne někam na pobřeží? Slyšel jsem, že v Djance je už touhle dobou teplo.“

„Nejedeš na prázdniny! Předáš králi Trhanovi zprávu o invazi Mizejících a požádáš ho, aby poslal posily. Tarbonna je z Rozdrcených království nejmocnější. Říká se, že král Trhan a jeho společníci byli kdysi jako my, než se dostali na trůn. Možná že nás vyslechnou, na rozdíl od jiných.“

Cole zavrčel. Vůbec by mu nevadilo sednout na loď a vyplout na jih do Slunozemě hledat Darksona. Jízva na břicho, vzpomínka na zradu bývalého učitele, ho stále bolela. Chtěl to tomu prohnanému Shamaathanovi vrátit i s úroky.

„Cole?“ vytrhl jej z myšlenek na pomstu Sašin hlas. „Co měla Bílá paní na mysli tím božstvím Plenitele? A tím ukojením hladu? Jak se ti podařilo dostat to tělo zpátky z říše mrtvých?“

Cole si vzdychl a prohlédl si obvaz, kterým mu Saša právě omotala ruku. „Pamatuješ si na Garrettovy hodiny dějepisu?“

Saša obrátila oči v sloup. *Je tak krásná*, pomyslel si, než odvrátil zrak. „Ty víš, že jsem vždycky byla snaživka,“ odpověděla. „Tebe víc zajímalo, jak se stát hrdinou.“

A že to fakt stálo za to, pomyslel si hořce. Odkášlal si. „No, víš, že když Salazar, Bílá paní a ostatní Magelordi napadli nebesa, nestačilo jim bohy zabít. Ukradli jejich moc. Proto Magelordi neumírají stářím. Nosí v sobě božskou podstatu, esenci bohů.“

Saša přikývla. Její tmavohnědé vlasy jí pěkně spadaly kolem ramen. Cole najednou cítil sucho v krku, a než pokračoval, nasucho polkl. „Skrz Mageban jsem byl propojený se Salazarem. Víš...“ Zhluboka se nadechl. „Můj otec nebyl opravdový hrdina, Saši. Byl to *Augmentor*. Salazarův nejobávanější zabiják.“

K jeho velkému překvapení Saša opět přikývla. „Já to tak nějak tušila. Ostatní členové naší skupiny si dávali pozor, aby se o tom přede mnou nebavili, ale nebylo těžké si to domyslet.“

Pro tebe možná ne, pomyslel si Cole a vztek v něm souperil s obdivem. Byla chytřejší než on. Možná nejchytřejší člověk, jakého znal. „Když jsem Salazara zabil, nasál jsem esenci boha, kterou v sobě nesl.“

„Plenitel,“ odpověděla Saša. „Pán Smrti.“

„Jo. Cítím ho v sobě, Sašo. Má hlad. Lační po tom, abych zabíjel. Nejsem si jistě, jestli jsem schopnej ho ovládat. Mám strach.“

Zavřel oči, a proto pouze slyšel, jak se Saša překvapeně nadechla. „Nikdy by mě nenapadlo, že od tebe uslyším něco takového,“ řekla. Pak ho objala, on jí klesl do náruče a položil jí hlavu na rameno. Slyšel, jak jí tluče srdce, cítil její sladkou vůni. Zvedl hlavu a zahleděl se do jejich ustaraných temných očí. Cítil, jak ho neodolatelně přitahují, a pod nimi její měkké rty —

„Jsi pitomec, Cole. Tvůj otec by se za tebe styděl. A Garrett taky.“

V mysli mu vytanula Sašina poslední slova před útokem na Dorminii, stejně jako vzpomínka na mučivé noci na Hvězdné věži, kdy se díval, jak spí. Rychle se odtáhl. „Dobrá,“ řekl překotně.

„To stačí, už jsem se sám sebe nalitoval až až. Raději se připravím na plavbu. Budeš tu v bezpečí, takhle sama?“

Vypadalo to, že se Saše jeho náhlé odtažení dotklo. „Kdyby Bílá paní chtěla, abych byla mrtvá, už bych tu nebyla. Větší starosti mám o tebe.“

„To bys neměla. Vrátím se v pořádku, slibuju.“

Nastala chvíle trapného ticha, než Coleův vyostřený sluch zachytil venku na chodbě slabý šelest a ve dveřích stanula jedna ze služebnic Bílé paní. Na rozdíl od Saši, jejíž neutichající tlukot srdce mu stále zněl v uších, neslyšel u tohoto stvoření žádný pulz. „Odcházíme,“ řekla Nezrozená svým nezúčastněným hlasem.

Cole posbíral brašny, které mu Saša připravila, a naposled ji objal. „Je čas být hrdina,“ zamumlal si pro sebe.

Proč já?

Ta otázka mu vrtala hlavou od chvíle, kdy mu Bílá paní odhalila své plány. Možná že na ni udělal dojem — i když to nedávala najevo —, že se mu podařil atentát na Salazara a následný útěk do Novobraní, a považovala ho za nejschopnějšího muže pro daný úkol. Možná se obávala jeho síly a tohle byla jen záminka, jak se ho zbavit. Ze všeho nejpravděpodobnější bylo, že se proti němu opět spikly sudičky, aby ho dostaly do dalšího neštěstí a donutily ho zakusit všemožné situace, po kterých zůstane zahořklý a zlomený. Co to říkal Thanates?

„Máš prazvláštní dar být vždy v samém srdci dění.“

Když Cole za tichého doprovodu služebnic Bílé paní procházel soumráknými ulicemi Thelassy, ptal se sám sebe, co se s dalashranským králem čarodějů stalo. Měl jaksi pochyby o tom, že Thanates v souboji s Bílou paní zahynul. Zdálo se, že temný čaroděj je tím druhem bytosti, kterou je moudřejší neprohlašovat za mrtvou, dokud její tělo neleží alespoň týden v márnici a netlí. Thanates kromě toho přežil jiné věci, bičovali ho, věšeli, vydlobli mu oči a většinu z následujících pěti staletí prožil uvězněný v těle vrány.

Bylo uklidňující vědět, že jsou i lidé, kteří to mají v životě těžší než Davarus Cole.

Opravy thelassanských ulic byly v plném proudu. Dokonce i v tuto pozdní hodinu se široká třída vedoucí k přístavu hemžila obyvateli, kteří odklízeli sutiny a zpevňovali poničené základy města. Viděl skupinu dělníků, kteří na lanech vztyčovali okřídlenou sochu postavy připomínající anděla. Jedno křídlo bylo na konci ulomené a Cole si všiml, že uražená špička leží u jakéhosi keře. Sebral úlomek z mramorové ulice, podal jej ženě, která pracovní čtetě velela, a přitom se na ni usmál tak vřele, jak jen byl schopen. Vytrhla mu kámen z rukou, zamračila se a odešla.

„Taky by ti nic neudělalo, kdybys poděkovala,“ neodpustil si poznámku pod vousy.

Žena se prudce otočila. „Cos říkal?“ zeptala se.

„Říkal jsem, že trocha vděčnosti by neuškodila.“ Nechtěl ztropit scénu, ale události posledních hodin si na něm začaly vybírat svou daň.

Už se zdálo, že ho žena zahrne přívalem slov, když vtom si všimla služebnice číhající opodál. Zbledla a rychle se vrátila k práci. Cole zakroutil hlavou a vzpomněl si, jak se kolem něho ženy kdysi jen tlačily. To byly časy, mohly se přetrhnout, aby se na něho usmály a někdy s ním šly i do postele. Ne tak dnes. Ne když mu tvář znetvořil špatně zahojený nos a jizvy posbírané během různých jeho eskapád. Stala se z něho stvůra, uvnitř i navenek. Není o nic lepší než Nezrozené. Až na to, že ty byly pořád poměrně přitažlivé, tak nějak po způsobu mrtvol.

Tak nějak po způsobu mrtvol... Co to má jako znamenat? Zavrtěl hlavou, znechucený sám sebou, a téměř zakopl o prasklinu v ulici, kterou přehlédl, protože byl pohroužený v myšlenkách.

„Měl by ses soustředit na to, kam jdeš,“ řekla mu nejbližší Nezrozená.

„Tobě se to řekne. Někteří z nás mají hlavu plnou opravdických starostí.“ Cole pohlédl na služebnici. Vzpomněl si na to, co mu řekl

Thanates. Na kapitána Priama a členy Bílých plášťů potácející se po Novobraní, jako kdyby byli opilí, zdrogovaní nebo obojí. „Ty se živíš živejma,“ řekl vyčítavě. „Piješ jejich krev. Ne?“

„Je to nutné k našemu přežití.“

„Pak byste neměly přežít. Jste odporné! Odporné jako krakatoní, ty stvůry zrozené z divokého kouzla. Jste ještě horší.“

Nezrozená nepatrně naklonila hlavu a podívala se na něho svýma podivnýma, bezbarvýma očima. Když nakonec promluvila, užaslý Cole v jejím hlase uslyšel téměř nepostřehnutelný záchvěv emocí, tak jemný, jako když mávnutí motýlího křídla zčeří hladinu potoka. „My *víme*, co jsme zač, bratře. Dítě v nás — dítě, kterým jsme kdysi všechny byly — není úplně mrtvé. Ono ví, co děláme.“

Zbytek cesty do přístavu Cole zděšeně mlčel.

Když Cole s doprovodem konečně dorazil do přístaviště, Bílá paní tam na ně již čekala. Celý přístav zalévalo stříbrné světlo magické bariéry, kterou Cole se Sašou poprvé zahlédli z Hvězdné věže. Slabě pableskující, průsvitná stěna obklopovala městský přístav, kam až oko dohlédlo. Naproti bariéře hlídkovala thelassanská flotila seřazená v obranném postavení. V přízračném světle vzbuzovalo loďstvo posvátnou hrůzu, jako válečné lodě duchů, které sestoupily ze samotných nebes.

„Davare Cole,“ oslovila jej Magelordka. „Věřím, že jsi připraven. Poplavíš se na palubě *Pohlazení*.“ Magelordka ukázala na malou karavelu, kterou Cole dobře znal: byla to tatáž loď, kterou on a skupinka jeho druhů použili při útěku před Salazarovou spravedlností během týdnů před útokem na Dorminii. Zdálo se to už jako celá věčnost, ale podle Coleova odhadu to mohly být sotva čtyři měsíce. Podíval se na vlajku třepotající se na hlavním stěžni a spatřil otevřenou dlaň ženy a na ní sedm věží. Význam byl jasný: toto je město Bílé paní, postavené k jejímu obrazu a opečovávané její neskonalou milostí. Zdálo se nemožné, že by tady měla být nějaká hrozba — a přesto ta jediná kapička potu, která stekla Magelordce